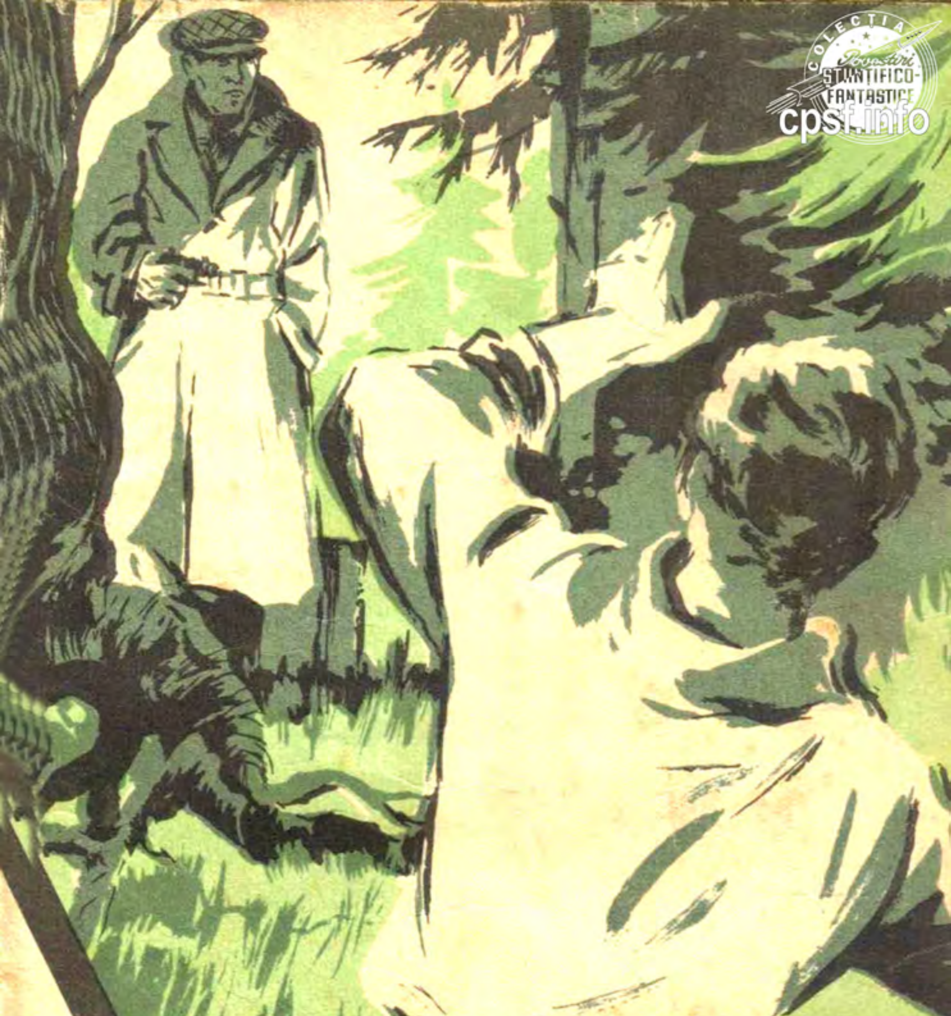

48

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

Destinul condamnaților

EDITATĂ DE REVISTA
ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

STEFAN ZWEIG

JUCĂTORUL DE ŞAH

(Urmare din numărul trecut)

Dar Czentovic nu jucă: cu dosul miinii, mătură piesele de pe masa de şah. Nu înţeleseserăm pe dată că astfel abandona partida, capitula înainte ca toţi ceilalţi să-şi dea seama că era înfrînt. Neverosimilul se produsese. Un campion mondial, învingător în nenumărate partide, se dădea bătut în faţa unui necunoscut, în faţa unui om care nu pusese mîna pe un joc de şah de douăzeci sau de douăzeci şi cinci de ani. Prietenul nostru, un anonim, îl bătuse pe cel mai tare jucător din lumea întreagă, într-o partidă publică. Eram atît de emoţionaţi încît nu ne-am dat seama cînd ne-am ridicat cu toţii în picioare. Fiecare din noi simţea că trebuie să facă sau să spună ceva ca să dea friu liber emoţiei încercate şi bucuriei. Singurul care nu se mişcă fu Czentovic. După un lung moment ridică capul şi-i aruncă prietenului nostru o privire îngheţată: „Încă o partidă?" — întrebă el.

— Bineînţeles, răspunse domnul B., cu un entuziasm care-mi făcu o impresie neplăcută, şi se aşeză înainte să-i fi putut aminti că intenţionase să nu joace decît o singură partidă. Cu o grabă febrilă aşeză piesele pe masa de şah, şi degetele-i tremurau în aşa hal încît un pion îi scăpă de două ori din mînă şi căzu pe jos. Neliniştea provocată de iritarea lui exagerată se preschimbă în spaimă. Era limpede că omul acesta calm şi paşnic devenise exaltat. Ticul făcea să-i salte tot mai des colţul gurii, şi tot corpul îi tremura de parc-ar fi fost cuprins deodată de friguri.

— Ajunge! îi şoptii cu voce scăzută, nu mai juca! E de ajuns pentru astăzi, eşti prea obosit.

— Obosit! Ha, ha! hohoti el în gura mare, cu un aer răutăcios. Aş fi putut juca şaptesprezece partide dacă nu ne-am fi lungit atîta! Ceea ce mă oboseşte la ritmul acesta e că trebuie să rămîn treaz. Hai, e rîndul dumitale să începi!

Ultimele cuvinte, rostite pe un ton violent, aproape grosolan, îi erau adresate lui Czentovic, care-i aruncă adversarului său o privire calmă şi măsurată, dar dură, ca un pumn încleştat. Între cei doi jucători se crease o tensiune primejdioasă, o ură pătimaşă. Nu mai erau doi parteneri care-şi încercau forţele, distrîndu-se; erau doi duşmani care-şi juraseră să se distrugă reciproc. Czentovic întîrzie mult pînă ce jucă prima mişcare, şi avui clar intuiţia că o făcea inadins. Înţelesese pesemne că încetineala sa îl obosea şi-l enerva pe celălalt şi se servea de aceasta ca un tactician bine antrenat.

După patru minute mari şi late, deschise jocul în cel mai simplu şi mai obişnuit mod avansînd cu două căsuţe pionul care-l acoperă pe rege. Domnul B. ripostă pe loc cu acelaşi pion, iar Czentovic îşi

reluă atitudinea sa exasperantă. Aşteptam cu inima la gură, aşa cum aştepţi tunetul după un fulger orbitor, iar tunetul întîrzie, întîrzie. Czentovic nu se mişca. Lent, calm, se gîndea şi-mi dădeam tot mai bine seama că încetineala sa e voită şi rea. În această vreme, îl observam pe domnul B. Dăduse pe gît trei pahare cu apă; îmi aminteam de povestirea sa, de setea arzătoare care nu-i dăduse pace în timpul captivităţii. Nenorocitul prezenta toate simptomele unei enervări anormale, fruntea îi era scăldată-n sudoare, cicatricea de pe mînă era tot mai roşie, mai pronunţată. Pînă atunci rămăsese stăpîn pe sine, dar la cea de-a patra mişcare, cînd Czentovic se cufundase în meditaţiile sale fără sfîrşit, izbucni: „Joacă, ce mai aştepţi!".

Czentovic îşi ridică privirea-i rece.

— Am fixat, dacă nu mă înşel, la zece minute intervalul dintre mişcări. Nu joc din principiu mai repede.

Domnul B. îşi muşcă buzele. Sub masă piciorul i se bălăbănea repede, mereu mai repede. Avea să-şi piardă cumpătul, simţeam că lucrul acesta era inevitabil. Şi, într-adevăr, la cea de-a opta mişcare, se produse un nou incident. Domnul B., care îndura aşteptările acestea cu tot mai multă nerăbdare, nu se mai putu stăpîni, se aplecă înainte, înapoi şi începu, fără să vrea, să bată darabana cu degetul pe masă. Czentovic îşi ridică capul său mare:

— Aş îndrăzni să vă rog să nu mai bateţi aşa! Mă stînjeniţi... Zgomotul acesta mă împiedică să joc.

— Ha! Hha! am observat! rîse scurt domnul B.

Czentovic se roşi:

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă el cu glas aspru şi rău.

Domnul B. rîse iar, cu un rîs sec, ironic.

— Nimic. Numai că sînteţi foarte nervos.

Czentovic îşi plecă capul şi tăcu. Lăsă să treacă şapte minute, ca să joace mişcarea următoare, şi partida continuă în ritmul acesta ucigător. Czentovic parcă împietrise. Ca să se hotărască îi trebuiau acum zece minute, iar purtarea partenerului său era din ce în ce mai ciudată. Părea că uitase de partida pe care o juca şi se ocupa de cu totul altceva. Nu se mai plimba prin cameră, el rămăsese aşezat nemişcat pe scaun. Privea în gol cu ochii rătăciţi şi bîiguia fără încetare cuvinte lipsite de înţeles. Se pierdea oare în calcule interminabile sau juca altă partidă, aşa cum bănuiam eu? — fapt este că, atunci cînd îi venea rîndul să joace, trebuia să-l readucem de fiecare dată la realitate. O clipă îi era de ajuns ca să se orienteze. Totuşi eram din ce în ce mai convins că ne uitase pe toţi, chiar şi pe Czentovic, şi că era cuprins de o criză de demenţă rece, care putea izbucni dintr-o clipă în alta cu violenţă.

Într-adevăr, lucrul acesta se şi produse la cea de-a nouăsprezecea mişcare. Czentovic abia jucase, cînd domnul B. îşi împinse nebunul trei căsuţe mai departe, fără să privească masa de şah, şi strigă atît de tare încît tresărirăm: „Şah! Şah la rege!".

Ne aplecarăm curioşi asupra mesei de şah, dar toţi am rămas uimiţi de ceea ce urmă. Încet, nespus de încet, Czentovic ridică

capul şi ne privi unul după altul — lucru pe care nu-l făcuse niciodată pînă atunci. Pe buze i se schiţă un rînjet batjocoritor şi satisfăcut de parc-ar fi încercat o nemărginită fericire. După ce se bucură din plin de acest triumf, încă neînţeles pentru noi, ne spuse, adresîndu-se tuturor, cu o politeţe afectată:

— Regret, dar nu văd cum s-ar putea să am şah la rege. Poate că unul din dumneavoastră vede mai bine!

Examinarăm situaţia şi apoi ne uitarăm neliniştiţi spre domnul B. Regele lui Czentovic era complet acoperit de un pion — pînă şi un copil şi-ar fi putut da seama de asta —, deci nu putea fi vorba de şah la rege. Să fi mişcat oare anapoda aprigul nostru prieten, fără să vrea, vreo piesă? Tăcerea generală îl făcu să-şi vină în fire, examină la rîndul său masa de şah şi începu să spună bîlbîindu-se puternic:

— Bine, dar regele trebuie să se afle la f_7... nu-i la locul lui, nu e şi pace! V-aţi înşelat! Totul e greşit pe masa asta... pionul ăsta e în g_5, şi nu în g_6... e altă partidă... e...

Se opri brusc. Îl apucasem de braţ şi îl ciupisem atît de tare, încît simţi în ciuda rătăcirii sale. Se întoarse şi mă privi cu ochi de somnambul: „Ce s-a întîmplat? Ce vrei de la mine?".

— Remember! * doar atît îi şoptii şi-mi trecui degetul pe cicatricea de la mînă. Îmi urmări mişcarea, ochii i se întunecară şi se uită ţintă la dîra roşie. Deodată începu să tremure, şi un fior îl zgudui din cap pînă-n picioare:

— Pentru dumnezeu murmură el cu buzele albite. Am spus oare ceva nelalocul lui... nu cumva sînt iar...?

— Nu, făcui eu încetişor. Dar încetează să mai joci, e timpul. Aminteşte-ţi ce ţi-a spus doctorul!

Domnul B. se ridică numaidecît.

— Te rog să-mi ierţi prosteasca mea greşeală, spuse el înclinîndu-se în faţa lui Czentovic, tot atît de politicos ca înainte. Ceea ce am spus e o absurditate, desigur. Mata ai cîştigat.

Apoi se întoarse spre noi:

— Vă cer şi dumneavoastră scuze, domnilor V-am prevenit însă să nu vă puneţi prea mari speranţe în ştiinţa mea. Iertaţi acest incident ridicol — e ultima oară în viaţa mea cînd încerc să joc şah.

Se înclină încă o dată şi plecă tot atît de misterios şi de discret cum se ivise. Eu eram singurul care ştiam de ce acest om nu se va mai atinge vreodată de o masă de şah. Ceilalţi rămaseră locului, cu conştiinţa vagă că scăpaseră din nu ştiu ce primejdie.

—Damned fool! ** mormăi MacConnor, decepţionat. Czentovic se ridică ultimul de pe scaun; înainte de a pleca se mai uită o dată la partida începută:

— Păcat, spuse el mărinimos. Treaba nu mergea prea prost. Ca diletant, domnul acesta are un talent remarcabil.

Sfîrşit

(În romîneşte — după versiunea franceză — de J. POPPER)

---

* Aminteşte-ţi (în limba engleză).
** Nebun blestemat (în limba engleză).

DESTINUL CONDAMNAŢILOR

Povestire documentară de locotenent-colonel N. N. NAGAEV
Prelucrare de: P. BARAŞIOV şi V. KITAIN

Nu de mult a avut loc la Moscova o conferinţă de presă la care au luat cuvintul în faţa ziariştilor sovietici şi străini, agenţi americani trimişi în U.R.S.S. Ei au demascat în mod convingător pe foştii lor stăpini de peste Ocean şi acţiunile actualului guvern al S.U.A. îndreptate împotriva ţărilor din lagărul socialist.

De la tribuna Organizaţiei Naţiunilor Unite, reprezentanţii Uniunii Sovietice au vorbit de nenumărate ori lumii întregi despre amestecul grosolan şi condamnabil al S.U.A. în treburile interne ale statelor iubitoare de pace. Azi vom începe să publicăm povestirea documentară „Destinul condamnaţilor" de N. N. Nagaev — participant la cinci operaţii de lichidare a unui grup de membri ai serviciului american de spionaj.

LENKA KLIMOV „FUGE" PESTE GRANIŢA...

Lenka Klimov sta tolănit pe iarbă la vreo sută de metri de gara Marţevo. Era a doua zi de cind se tot învirtea pe acolo şi încă nu reuşise să se urce în tren. N-avea bilet de tren, iar fără bilet nu i se dădea voie nici măcar să se apropie de vagoane. Soarele încălzea puternic pămintul şi iarba. Marea de Azov, care se întindea ceva mai încolo, parcă se evapora văzind cu ochii. Marea era netedă ca oglinda, iar valurile ei leneşe şi mici se rostogoleau în depărtare, dispărind pe neobservate în dosul unui văl de ceaţă. Undeva departe, pe luciul mării, se zăreau citeva bărci pescăreşti. Văzindu-le, Lenka se întrebă dacă nu ar fi bine să încerce să cîştige ceva bani oferindu-şi pescarilor serviciile sale.

Cu vreo două luni în urmă, Lenka îşi părăsise slujba de la Fabrica de sticlă din Tkvibuli şi plecase în căutarea fratelui său, Ivan. De cind i-a murit mama la Aşhabad, Lenka n-a primit de la fratele său decit o singură scrisoare. Plicul îl pierduse, dar îşi amintea că fratele lui era pe undeva prin Vologda. El nu reuşi să ajungă în Vologda şi nimeri tocmai în Gruzia. Acolo se angajă la o fabrică de sticlă, unde lucră aproape o jumătate de an. Îi era greu singur şi de aceea hotărî să plece în căutarea fratelui său, Ivan. De atunci, de trei ori fusese prins fără bilet şi fără legitimaţie, dar de tot atitea ori fusese lăsat liber, căci nu era decit un copilandru. Ieri, de pildă, l-au predat la gara Marţevo, dar cum să meargă mai departe nu i-a spus nimeni... La mesele de lingă gară se adunaseră femeile pentru a vinde călătorilor din trenul de Moscova peşte prăjit sau uscat şi raci fierţi. Pe mese erau grămezi de raci. Cind îi vedea, lui Lenka i se făcea negru în faţa ochilor. Bietul băiat nu mîncase ca lumea de două zile încheiate.

— Ţi-e urit, frăţie, hai? zise cineva în spatele lui Lenka.

Alături de el şedea pe un mic geamantan un bărbat. Umerii săi înclinaţi erau acoperiţi de o cămaşă de mătase, ceafa îi era arsă de soare, iar ochii lui albaştri zîmbeau cu vioiciune de sub nişte sprincene late şi drepte.

— Fumezi? zise necunoscutul întinzînd lui Lenka un pachet de „Kazbek". Lenka luă ţigara, o aprinse, dar nu zise nimic.

— Ce vreme frumoasă, tocmai potrivită pentru a te odihni...! spuse vesel necunoscutul. Nu-mi vine să plec de aici, dar n-am ce face, trebuie să plec... Dar tu de ce taci? îl întrebă el pe Lenka.

— Ce te priveşte?

— Uite, mă plictisesc. Tot singur şi iar singur. Am hotărît să-ţi cer voie să te însoţesc. Vrei să ne odihnim împreună?

— Nu eşti bătăuş? zise Lenka arătînd spre cicatricea care brăzda obrazul sting al necunoscutului de la timplă pînă la bărbie.

— Da' de unde, frăţioare, ştii tu ce sînt eu? Uite, zise el arătînd spre cer — unde un avion reactiv tocmai lăsase o dîră alburie. Această dîră plutea deasupra pămîntului şi se părea că se sprijină cu unul din capete tocmai în mare.

— Doar nu vrei să spui că eşti pilot?

Necunoscutul dădu din cap cu modestie şi zise cu un ton prietenos:

— Ei, hai să facem cunoştinţă: Nikolae Platonov, pilot de încercare al uzinei N. Dar tu?

— Eu sînt Klimov Lenka.

— Ei bine, Lenka, haide să mîncăm ceva. Tot aşteptînd trenul spre Taganrog, mi s-a cam făcut foame.

Lenka bău cu nespusă plăcere iaurtul călduţ, cu spumă trandafirie şi înfulecă pîinea de casă cumpărată de la femeia care vindea de-ale gurii. Platonov curăţa alene racii, privea cu atenţie la băiat şi asculta povestea încurcată a vieţii acestuia. Cînd se aşezară din nou pe iarbă şi aprinseră ţigările, Platonov oftă:

— Şi eu am fost hoinar, dar, iată, am devenit om. Uite ce, spuse el cu hotărîre, tu îmi aminteşti de frate-meu, care a pierit în timpul războiului. Dacă eşti băiat de treabă, te iau cu mine. Acum merg la odihnă, nu departe de Borjomi, în satul Dviri. Ai auzit de satul ăsta? Mergem împreună, ne odihnim, iar după aceea ne întoarcem la uzină. Îţi ajut eu să-ţi croieşti drum în viaţă...

Lenka răsuflă uşurat: mai bine să amîne căutarea lui Ivan, mergînd cu băiatul acesta, decît să vagabondeze prin gări.

— Ei, ce zici? întrebă Platonov.

— Merg, răspunse Lenka. Numai...

— Măi, băieţaşule, zise rîzînd Platonov, ce, nu crezi? Vrei să-ţi arăt foaia de drum?

— Bine, lasă... În Tkvibuli însă trebuie să merg la fabrică să-mi iau actul de naştere.

— Bine zici, băiete... Fără act de naştere nu te primesc nici la uzina noastră; la noi sînt severi în această privinţă.

Apoi făcură o baie in mare și in timp ce se odihneau pe nisipul cald și uscat, Platonov își expuse mai pe larg planul. Trebuia să meargă pentru o oră la Taganrog, iar a doua zi dimineața urma să se intilnească tot aici pentru a pleca în Gruzia.

— Ca să nu rabzi de foame, uite, la cincizeci de ruble, zise cu bunătate Platonov. Cind vei fi mare și vei deveni om in toată regula, mi-i vei restitui. Oamenii buni nu te lasă să pieri..., zise el bătindu-l pe Lenka pe umeri. Pină seara se imprieteniseră la cataramă. Asupra lui Lenka făceau o impresie grozavă miinile musculoase ale lui Platonov, mișcările-i hotărite și chiar cicatricea, care la inceput ii inspira neincredere, acum il făcea pe noul prieten un adevărat erou in ochii lui. Toată noaptea următoare, Lenka nu inchise un ochi: ii era frică ca nu cumva Platonov să-l fi inșelat și să nu se mai intoarcă. Dar Platonov se întoarse.

Iată-i dar plecați spre Borjomi. Acum Lenka nu mai avea teamă de controlori și milițieni, pentru care el era „fratele" lui Nikolai Platonov, pilot de incercare al uzinei N.

Dis-de-dimineață trenul sosi în Borjomi. Lenka cunoștea gara aceasta drăguță, clădită din piatră albă, inconjurată de munți acoperiți cu păduri de conifere.

Lenka nu știa care era mai departe itinerarul lui Platonov.

— Cum, nu ți-am spus? zise cu mirare Platonov. Am o soră căsătorită cu președintele colhozului din Dviri O duc bine, ne vor primi pe cinste! Intr-acolo o pornim acum. Actul de naștere il iei la intoarcere...

Lenka fu de acord. Nu departe de gară, Platonov opri un camion și se înțelese la repezeală cu șoferul, un gruzin, care căzu la invoială să-i ducă la locul cuvenit in schimbul unei sute de ruble. Lenka nu cunoștea drumul, dar Platonov il incredință că pină în sat nu sint mai mult de șaizeci de kilometri.

După ce camionul trecu podul peste Kuro, Platonov bătu în cabina șoferului: „Oprește! Coborim să ne mai odihnim puțin".

— Păi, nu trebuia să mergem la Dviri, de ce am coborit? întrebă mirat Lenka.

— Nu-i nimic, nu mai avem mult, răspunse Platonov. Prea scutura mașina, îmi venea rău, de aceea am coborit...

„E pilot și i se face rău..." — își spuse Lenka, dar Platonov, apucind geamantanul și făcind șoferului cu mina, porni pe o cărare abia vizibilă care ducea in adincul pădurii.

— Am obosit, zise el. Hai să ne odihnim puțin la umbră. Grozav imi place aerul de munte... Avem tot timpul să ajungem..

Se așeză lingă un brad rămuros și scoase din geamantan două sandvișuri. Apoi porniră din nou prin pădure. Mergeau deja de o jumătate de oră. Lenka observa că pe măsură ce mergeau mai departe, cu atit pădurea devenea tot mai deasă și mai liniștită.

— Haide să mai stăm puțin jos, zise în sfirșit Platonov, iar Lenka, trintindu-se pe iarbă, ațipi. O ușoară lovitură il deșteptă: cind deschise ochii, se cutremură: Platonov stătea in fața lui cu

un pistol in mină: „Uite ce este, Lenka! De acum vei merge acolo unde te voi conduce eu".

— Unde? intrebă speriat Lenka, îndepărtîndu-se de Platonov.

— Peste graniță, în Turcia!

— In care Turcia?... Trebuie să-l caut pe frate-meu. Lasă-mă!

Platonov începu să arunce pistolul dintr-o mînă în cealaltă cu multă îndemînare și zise rîzînd:

— Nu face pe prostul! Dacă strigi, să știi că ai să întîlnești pe fratele tău tocmai pe lumea cealaltă! Mi-ai plăcut și eu ție de asemenea. Nu sînt pilot și n-am nici surori, căci au pierit de mult... Tu ce vrei? Pînă acum ai trăit ca un vagabond, ai răbdat foame, dar dincolo de graniță vei putea să petreci după pofta inimii. Eu mi-am făcut datoria, stăpînii mei nu sînt zgîrciți, iar eu nu te voi părăsi la nici o cumpănă.

Gîndurile lui Lenka se perindau cu viteză fantastică. Aici, în pădurea asta pustie, el se simți deodată ca un biet puișor în fața acestui om înalt și solid. „Secătură!... — își spuse. E în stare să mă omoare..." și începu să privească cu ură la gîtul solid și la mîinile musculoase ale lui Platonov, la cicatrice și la ochii lui reci. „Mă omoară, secătura — își zise din nou Lenka. Ce-i de făcut?"

Platonov era calm: „Nu-ți fie teamă de graniță, eu știu cum s-o trec. Cu mine tu nu riști nimic. Dimpotrivă, vei deveni om, vei cunoaște lumea, te vei îmbogăți...".

Platonov băgă pistolul în buzunar: „Cu mine nu pieri... Hai să ne continuăm drumul pînă mai e lumină. Dar să nu încerci să fugi: să știi că nimeresc la sigur cu colu-ul meu...".

Mai merseră așa încă vreo trei kilometri. După soare Lenka își dădea seama că merg spre sud, către graniță.

Către seară Platonov se opri într-un luminiș și săpă cu cuțitul o groapă. Apoi scoase din geamantan un vraf de acte pe care le băgă prin buzunare. Lenka observă că acestea erau buletine de populație, cărți de muncă, livrete militare și alte adeverințe. După aceea Platonov băgă în geamantan un pachet cu bani și îngropă totul în pămînt. Desfăcînd cureaua de la pantaloni, scoase de sub maiou un fel de batistă și o întinse pe iarbă. Era harta raionului Borjomi, tipărită pe mătase foarte fină.

— Uite, în direcția asta mergem noi!...

Aprinzînd o lanternă mică, Platonov se aplecă deasupra hărții:

— Cărarea asta dinspre sud, către graniță. La stînga e satul Ahalțihi, la dreapta Ciobishevi. Noi mergem drept înainte. Încă cincisprezece kilometri și nici dracu' nu ne mai prinde. Înțeles?...

INCERCUIREA

Lenka înțelesese deja totul. Privind în jurul său, el își aștepta momentul prielnic pentru a se pierde în beznă, ca să strige să dea alarma și să prindă pe acest netrebnic cu ajutorul sătenilor. Dar Platonov îl urmărea cu atenție pe Lenka și la orice mișcare suspectă băga mîna în buzunar: „Să stai liniștit, auzi?".

Lenka se aşeză desperat pe iarbă şi în acel moment simţi sub mînă o bucată grea de piatră.

— La miezul nopţii, după schimbarea posturilor, vom trece graniţa. Bagă de seamă să nu faci zgomot trecînd peste pietre. Miine dimineaţă îţi voi face cinste cu whisky, spuse visător Platonov aşezîndu-se alături de Lenka şi scoţîndu-şi ghetele. Cred că-ţi va plăcea acolo. Tu ce părere ai?... întrebă el aplecindu-se spre piciorul sting pentru a desface şiretul ghetei. Platonov nu reuşi să afle părerea lui Lenka în privinţa whisky-ului. In momentul cînd se aplecă, Lenka apucă piatra cu mîna-i firavă şi, adunîndu-se din toate puterile, o trimise în capul lui Platonov scoţînd în acelaşi timp un strigăt desperat. Platonov scoase un geamăt, se sculă, se uită la Lenka fără a înţelege ceva şi căzu cu faţa în iarbă.

Lenka o luă la fugă prin pădure. După ce fugi vreo sută de metri începu să strige: „Ajutor, ajutor!" Dar pădurea tăcea, şi Lenka o luă din nou la fugă. Deodată cărăruia pe care alerga Lenka îl scoase la un mic sat gruzin. Mai tîrziu află că acesta era satul Ciobishevi. In sat era linişte. Numai două trei ferestre luminate erau o dovadă că acolo oamenii nu s-au culcat încă. Pierzîndu-şi răsuflarea, Lenka căzu pe cerdacul primei case.

— Nene, strigă el cînd ieşi din casă un bărbat, în pădure este un spion! Eu l-am lovit cu piatra... Ar putea să dispară..., zise cu grabă Lenka. Are şi pistol... Peste cîteva minute, directorul şcolii din sat, Saralidza, la a cărui casă se oprise Lenka, telefonă la secţia raională a securităţii de stat din Borjomi, iar flăcăii din sat începură să trezească pe cei mai vîrstnici.

Cînd Lenka îşi reveni din oboseală, povesti maiorului de securitate Pohcivadze şi căpitanului de miliţie Gacecivadze despre „prietenul" său, despre felul cum şi-a pus încrederea în el, cum a plecat cu acesta, cum l-a lovit în cap cu piatra. Maiorul telefonă grănicerilor, le povesti cele întîmplate, şi după douăzeci de minute se şi iviră cîţiva grăniceri cu un cîine.

Toată noaptea a durat urmărirea, dar fără să se dea de urmele lui Platonov. Maiorul Pohcivadze înşirui oamenii de-a lungul drumului şi la ieşirea din pădure, încercuind astfel locul unde se aflase spionul cîtva timp mai înainte. La graniţă se întăriră posturile de grăniceri. Dimineaţa urmărirea fu reluată.

Spre ziuă, Pohcivadze şi comandantul sectorului de grăniceri împărţiră pe ofiţeri şi soldaţi, miliţieni şi săteni în patru grupuri. Două grupuri trebuiau să cerceteze pădurea, una să păzească malurile riului Kuro, iar al patrulea să ocupe şoseaua ce ducea spre satul Dviri. In pădure era linişte. Curînd ajunseră la luminişul in care Lenka şi Platonov s-au oprit ultima dată. „Caută urma...!" — ordonă cîinelui soldatul ce-l ducea şi lăsă mai liberă cureaua.

Cîinele se aruncă spre locul unde iarba era bătătorită, dădu semne de nelinişte, mirîi nervos şi tăcu.

— Caută, caută! repetă soldatul, dar cîinele se aşeză pe labele dinapoi şi încet, ca şi cum ar fi vrut să se scuze, dădu din coadă.

— E clar, tovarăşe comandant! Spionul s-a folosit de o fiolă cu lichid derutant, pe care a strivit-o cu pantofii şi de aceea Alfa nu poate prinde urma...

— Păcat!... Dar să nu zăbovim. Vom căuta in continuare. La amiază, urmăritorii încă nu dăduseră de urma lui Platonov.

De abia pe la ora trei, acesta işi făcu apariţia cind ieşi din pădure şi porni cu precauţie spre satul Dviri. El văzu de departe oamenii care stăteau pe pod şi intră din nou in desiş, hotărind să aştepte pină va trece pericolul şi apoi să treacă cu orice preţ riul pentru a se ascunde. Oamenii nu-l văzuseră. In schimb, o femeie de serviciu de la şcoala medie din Dviri, Sofia Gheorghievna Lomsadze, întorcindu-se de la grădină, observase cum un om suspect fugea spre pădure; spre a nu-i atrage atenţia, ea se prefăcuse că nu-l vede. Mătuşa Sofia, cum o numeau cei din sat, il căută pe secretarul de partid, Livan Vartanov, şi peste o oră grupul lui Pohcivadze, miliţienii şi colhoznicii inconjurau cu un inel de nepătruns desişul de măcleşi.

— Te somez să te predai, eşti încercuit! strigă Pohcivadze cind grupa lui era aproape de tot de desiş.

Urmară două focuri de pistol. Gloanţele şuierară pe deasupra capetelor. „Nene, aveţi grijă! Are grenade, eu le-am văzut!" — şopti cu frică Lenka.

— Tu, băiatule, ascunde-te pe după pietroaie! spuse Pohcivadze impingind pe Lenka spre un loc mai ferit.

— Pentru ultima oară, te somez să te predai! repetă Pohcivadze. Altfel deschidem focul!

Minutul de tăcere care urmă păru o veşnicie. Apoi se auzi un foşnet: din tufişuri apăru un pistol şi după el Platonov in persoană. El ridică miinile şi se indreptă spre Pohcivadze.

— A, aici erai? şopti el văzindu-l pe Lenka... De-aş fi ştiut, te-aş fi inecat in mare...

— Incetează discuţia, eşti arestat! ordonă Pohcivadze.

...In timpul percheziţiei s-au mai găsit la Platonov un pistol „Walter", cu 27 de cartuşe, o grenadă sistem „Mills", o fiolă cu otravă, un pistol-stilou, patru buletine de populaţie sovietice, zeci de adeverinţe diferite şi douăzeci şi două de mii de ruble.

Intr-o oră, Platonov fu dus in Borjomi. La interogatoriu el mărturisi că este un agent al serviciului american de spionaj şi că a fost paraşutat in raionul Rovno in noaptea de unu spre doi mai. In aceeaşi zi, geamantanul ingropat in pădure fu sigilat şi trimis de Pohcivadze impreună cu spionul Platonov la Moscova, la comitetul securităţii de stat.

UN TELEFON PUNE CAPAT MINCIUNII

Intr-o cameră nu prea spaţioasă se aflau doi inşi: anchetatorul Panteleev şi arestatul Platonov. Cu miinile pe genunchi el şedea in faţa maiorului, la vreo cinci paşi de el. Platonov asculta fiece intrebare cu mare atenţie, ca şi cum ar fi vrut să o memorizeze şi

să-l ghicească scopul. Era a patra oară cind Platonov stătea în această cameră in fața acestui anchetator tinăr, dar talentat. Cu o zi înainte, lui Platonov i se luaseră amprentele. El știa prea bine de ce i s-au luat amprentele, dar nu putea să-și dea seama ce o fi aflat maiorul cu ajutorul lor, și asta îl obseda tot timpul.

Dar nici maiorul nu era lipsit de griji. Deși generalul Gubanov nu-l grăbea, el își dădea seama prea bine că acesta aștepta cu nerăbdare rezultate palpabile din partea anchetei. Timpul era prețios: se putea ca Platonov să nu fi venit singur și prin urmare pe undeva să acționeze nevătămați și alți dușmani, care trebuiau prinși și demascați.

— Care e numele dumitale adevărat?...

Deși auzea a nu știu cita oară această întrebare, Platonov tresări. Anchetatorul nu observă însă nimic.

— Platonov, Nikolai Kuzmici...

— Ai spus că ești născut in satul Deakovo, raionul Susaninsk, regiunea Kostroma. Așa e?

— Da, acolo m-am născut. În 1935 mama s-a mutat în Kostroma. Eu învățam prost. N-am reușit să termin nici măcar patru clase. M-am încurcat cu niște hoți și am fost judecat de două ori... În 1945 am fost chemat în armată. Fiindcă nu mă împăcam cu disciplina, după două luni am dezertat. După ce am rătăcit mai mult timp prin orașele țării, ocupîndu-mă cu furtișaguri, am hotărît să fug peste graniță.

— Cum ai reușit să faci acest lucru?

— După ce am luat această hotărîre, am plecat la Borjomi și de acolo m-am îndreptat spre granița turcească, de-a lungul rîului Kuro. În zorii unei zile am trecut barajul de sîrmă ghimpată și am pătruns pe teritoriul Turciei. Grănicerii turci m-au dus la Erzerum, unde am fost supus unui interogatoriu de către un turc și trei americani.

— Și după aceea?

— După aceea am fost dus la München. După șapte zile de interogatoriu, americanii mi-au declarat că dacă nu sint trimis de organele sovietice și nu doresc să ajung la închisoare, trebuie să le îndeplinesc ordinele. Am acceptat condițiile... Nu mult după aceea am fost dus în altă parte, unde am urmat timp de șase luni cursurile unei școli de spionaj.

— Care-ți era numele conspirativ?

— Vladimir.

— Ce legendă a fost elaborată pentru dumneata?

— Conform legendei, eu eram născut în regiunea Kostroma, raionul Susaninsk, dar nu in satul Deakovo, ci Kostilovo. În timpul războiului, am fost în armată, iar în 1948 am fost lăsat la vatră.

Telefonul de pe masă zbîrnii. Panteleev ridică receptorul și în timp ce asculta și nota ceva pe o foaie de hîrtie, Platonov îl urmărea cu atenție.

— Foarte bine! Mulțumesc..., spuse Panteleev și agăță receptorul.

OBIECTELE DIN PADUREA TUMANSK

In dimineaţa de 2 mai, generalul Gubanov primi aproape în acelaşi timp două ştiri alarmante. Ambele se refereau de fapt la unul şi acelaşi lucru. Prima ştire venea de la Direcţia generală a corpurilor de grăniceri, iar a doua — de la organele de securitate ale Ucrainei. La ora 1 şi 35 de minute, în ziua de 2 mai, la distanţa de 32 de kilometri de Vladimir-Volinsk, în direcţia sud-vest, grănicerii au auzit zgomotul motoarelor unui avion necunoscut care trecea graniţa. Avionul zbura la o altitudine de 400 m înspre Uniunea Sovietică.

Alţi grăniceri, precum şi posturile antiaeriene, au auzit la 36 de kilometri mai la nord-vest de Vladimir-Volinsk, la ora 2 şi 57 de minute, de asemenea, zgomotul unui avion. De astă dată, el se îndrepta spre Polonia. Gubanov reciti de citeva ori aceste documente şi le introduse apoi într-un dosar liber pe care i-l adusese ajutorul său.

— Începem o nouă operaţie. Din nou ne-au venit „mosafirii", zise generalul. Aflaţi de urgenţă de la comandantul corpurilor de grăniceri ce li s-a comunicat de la statul-major al A.A.A. !

După ce ajutorul său părăsi încăperea, Gubanov luă receptorul telefonului şi vorbi mai mult timp cu oraşul Vladimir-Volinsk, apoi cu comandanţii organelor de securitate ale altor regiuni de graniţă ale Ucrainei, dîndu-le directivele necesare.

*

Comandantul secţiei securităţii de stat a raionului, maiorul Pilipenko, se apucă de treabă imediat după primirea ordinului. Pînă la sfîrşitul zilei următoare nu obţinu însă nici un rezultat. Prin împrejurimi totul era liniştit, iar oamenii din partea locului, care se cunoşteau bine unii pe alţii, nu observaseră nici un străin suspect printre ei.

După cîtva timp, în ziua de 6 mai, în faţa maiorului se prezentă pădurarul Egor Ivanovici Ostapenko, care lucra de douăzeci de ani în cadrul acelui ocol silvic, aşa că-şi cunoştea pădurea din fir-a-păr. Bătrînelul era întotdeauna vesel, dar de astă dată expresia serioasă a feţei şi încetineala cu care se aşeză pe scaun îl făcură pe maior să presupună că s-a întîmplat ceva. „Ce vînt te aduce pe la noi, Egor Ivanovici ?" — începu maiorul discuţia, întinzîndu-i tabachera.

— Mi se pare că le-am dat de urmă..., zise el.

— Adică cine ?

— Eu şi ciinele meu, Selma, pe care-l cunoaşteţi.

— Povesteşte-mi, te rog...

— Iată cum s-a întîmplat. Azi dimineaţă, ca de obicei, mi-am început turul prin sectorul meu, căci, de, e primăvară, şi ispita vînatului legal e mare... Cînd am ajuns la mesteacănul bătrîn, Selma începu să dea semne de nelinişte şi să sape pămîntul cu labele. Am dat la o parte frunzele de anul trecut şi sub ele, ce să văd ? Ceva învelit într-o pînză albă. Era clar că acel ceva nu fusese îngropat de mult. N-aveţi grijă, tovarăşe comandant, degeaba v-aţi speriat. N-am pus mîna pe acel lucru. L-am acoperit iar şi am venit direct la dv.

...În pînza albă de parașută erau învelite cu grijă două perechi de bocanci cu bordură înaltă, șireturi rezistente și catarame. Se vedea că sînt de proveniență militară, dar tălpile groase de cauciuc pentru amortizarea loviturilor erau o dovadă că bocancii erau pentru parașutiști. În talpa unuia dintre bocanci se vedea un ciob de sticlă rămas de la o fiolă. Sub bocanci maiorul găsi doi săculeți cu un praf alb, asemănător cu praful de amidon.

Pilipenko înveli obiectele din nou în pînza de parașută și inspectă locul. Peste o jumătate de oră, generalul Gubanov era deja informat de găsirea obiectelor amintite în pădurea Tumansk. „Te rog să trimiți totul la Moscova printr-un delegat" — spuse Gubanov.

A doua zi dimineața, colonelul Zaharov se prezentă la generalul Gubanov. El văzu încă de departe cele două perechi de bocanci de culoare gălbuie pe care generalul le așezase pe masă.

— Alege-ți una dintre ele, colonele! Ce număr porți? glumi generalul, dar cînd îi povesti totul lui Zaharov, acesta îi spuse:

— Înțeleg, tovarășe general! Acești bocanci trebuie supuși imediat unei cercetări amănunțite.

— Da. Se vede că au fost purtați. Totodată trimite la analiză și aceasta, generalul dădu la o parte o foaie de hîrtie, și Zaharov zări două mici săculețe. Fii atent!... S-ar putea să fie otravă.

Curînd laboratorul central comunica rezultatele analizelor. Pe amîndouă perechile de bocanci au fost găsite amprente digitale, care au și fost fotografiate. În săculeți era ceva mai periculos: șoarecii albi care au fost hrăniți cu praful acela alb au turbat după trei ore. Cauza era antraxul... Colonelul Zaharov începu verificarea amprentelor digitale ale delicvenților de drept comun. Numele „stăpînului" amprentelor de pe bocanci era Kurocikin Alexei Pavlovici. Una dintre amprentele de pe bocanci coincidea cu amprentele lui Platonov.

— Foarte bine. Înseamnă că Platonov nu e altul decît Kurocikin. Un fir de ață este în mîinile noastre; să încercăm acum să descurcăm tot ghemul, remarcă generalul.

După două zile se află că Kurocikin Alexei Pavlovici a dispărut fără urmă. Miliția nu știa unde este, căci nu mai avea cunoștință despre el din ziua cînd fusese chemat la armată, de unde a dezertat.

DUȘMANUL ESTE „STRINS CU UȘA"

Panteleev puse din nou lui Platonov aceeași întrebare pe care i-o pusese la ultima lor convorbire:

— Care este numele dumitale adevărat?...

— V-am mai spus: Platonov Nikolai Ku...

Dar în acest moment, Panteleev puse pe masă o pereche de bocanci americani: „Îi cunoști? — zise Panteleev arătind spre bocanci. Iată și fotografiile amprentelor: unele au fost luate acum cîteva zile de pe degetele dumitale, îți aduci aminte, celelalte de pe bocanci, iar acestea — din arhiva instanțelor judiciare. Toate se aseamănă de minune. Dumneata știi că nu există în lume doi oameni care să aibă aceeași configurație a amprentelor?...

— Știu...

— Uite, aceste amprente, și Panteleev îi arată din nou lui Platonov cele trei fotografii, aparțin unui oarecare Kurocikin Alexei Pavlovici. Poate acum te hotărăști să-mi spui adevăratul dumitale nume? Vezi prea bine că mărturisirile dumitale mincinoase sînt sortite eșecului. Interesul dumitale este numai acela de a spune adevărul.

— Bine, voi fi sincer. Intr-adevăr, eu sînt Kurocikin. După ce am dezertat din Armata Sovietică, am furat actul de naștere al unui oarecare Zaharov Roman Pavlovici, de care m-am folosit mult timp. După ce am colindat prin întreaga țară, m-am angajat la uzina „Secerătorul roșu" din Taganrog. N-am trecut niciodată granița în Turcia. La americani am ajuns cu totul altfel. In timp ce eram la Taganrog, am fost chemat în armată...

— Sub ce nume?

— Sub numele de Zaharov.

— Unde ți-ai făcut serviciul militar?

— In Germania. Am fost șofer pe camion, iar apoi pe limuzină.

— Asta mai miroase a adevăr. Continuă...

— Cu ajutorul mașinii am fugit la americani.

— De ce ai susținut la început că ai trecut granița în Turcia?

— N-am vrut să amintesc și de faptul că am dezertat a doua oară. Pentru asemenea trădare există o singură pedeapsă...

— Cu alte cuvinte ai fost lansat din avion?

— Da.

— Dar ceilalți agenți lansați împreună cu dumneata unde sînt?

— Am fost lansat de unul singur, tresări Platonov.

— Chiar singur?... întrebă Panteleev și fără grabă puse pe masă a doua pereche de bocanci.

— Kurocikin, eu te sfătuiesc să te gîndești asupra celor spuse și să nu minți. Noi știm mai multe decît îți închipui dumneata.

— Intr-adevăr, împreună cu mine au mai fost doi.

— Cine sînt?

— Cunosc numai numele lor din școala de spionaj. Unul e Leonid, iar celălalt Ivan. Am fost colegi la școala americană de spionaj din Kauffbeiren. Văzînd că a fost demascat, Kurocikin descrise semnalmentele celorlalți doi spioni.

— Ai spus că ați fost trei. Unde e a treia pereche de bocanci?

— Unul din ei, mi se pare că Ivan, s-a încălțat înainte de plecare cu bocanci obișnuiți.

— Cînd te-ai despărțit de Leonid și Ivan?

— In seara aceleiași zile. De atunci n-am mai auzit nimic despre ei. Ei trebuiau să îndeplinească împreună misiunea încredințată de serviciul american de spionaj.

— De ce ai încercat să induci în eroare cercetările?

— M-am conformat instrucțiunilor serviciului american de spionaj.

— Cînd trebuia să te întorci înapoi?

— După îndeplinirea misiunii, adică după ce procuram actele

necesare şi recrutam încă un om. Am şi recrutat pe Lenka Klimov..., spuse mihnit Kurocikin şi tăcu din nou.

— Dar antraxul ai reuşit să-l răspîndeşti?

— Nu... Trebuia să-l răspîndesc pe păşuni, pe lîngă sate şi colhozuri numai în urma ordinului primit de la centru... Dar n-am apucat să-l mai primesc. În ajunul trimiterii mele în U.R.S.S., comandantul şcolii de spionaj mi-a dat să semnez un angajament. În el scria că în schimbul muncii de diversiune depuse de mine în U.R.S.S. voi primi lunar 700 de dolari, iar la întoarcere voi primi o răsplată deosebită. Mai tîrziu am aflat că a doua oară americanii voiau să mă trimită în U.R.S.S. ca rezident. Kurocikin mai povesti şi altele despre şcoala de spionaj şi stăpînii ei de peste Ocean.

...Citind procesul-verbal al ultimului interogatoriu al lui Kurocikin, generalul chemă pe colonelul Zaharov şi-i ordonă să comunice tuturor organelor locale de securitate semnalmentele lui Ivan şi ale lui Leonid. După cîteva zile, locotenent-colonelul Mazurenko se întoarse împreună cu Kurocikin din pădurea Tumansk, de unde aduseră la Moscova un post de radio şi întregul echipament al spionului.

DESCOPERIREA SERGENTULUI GRIBENKO

Într-o dimineaţă de iunie, sergentul de miliţie Konstantin Gribenko, de la sectorul de miliţie al oraşului Fastov, din regiunea Kiev, se ducea ca totdeauna spre locul unde-şi făcea serviciul, adică la piaţă. Mergînd într-acolo, îşi aminti încă o dată de consfătuirea operativă care avusese loc la comandantul sectorului În acea zi sosise la el un activist al comitetului regional al securităţii de stat şi îi adusese la cunoştinţă că nu de mult un avion necunoscut violase spaţiul aerian al Uniunii Sovietice, lansînd după toate probabilităţile diversionişti. Paraşutiştii n-au fost prinşi încă, dar organele securităţii sînt în căutarea lor, şi miliţia trebuie să fie foarte atentă. Au trecut de atunci vreo două săptămîni.

Ziua promitea a fi însorită şi călduroasă. Gribenko trecu fără grabă printre mese, răspunzînd la salutul cunoscuţilor şi tocmai voia să se îndrepte spre mesele unde se vindea carne, cînd zări la mesele cu lapte un băiat slăbuţ şi nu prea înalt, îmbrăcat într-o veche cămaşă cadrilată.

În mînă băiatul ţinea două impermeabile noi-nouţe cu căptuşeală în carouri de culoare deschisă. Se vedea că băiatul se grăbea să le vîndă: ochii lui neliniştiţi căutau parcă ceva în mulţime, deşi lîngă el se tot foia un bărbat care după felul cum pipăia impermeabilele părea că vrea să le cumpere. „Oare de unde o fi avînd acest băiat două impermeabile la fel?" — se întrebă Gribenko. Apoi se apropie şi pipăi căptuşeala cauciucată a impermeabilelor.

— Cît ceri? întrebă el.

Văzînd în faţa lui pe miliţian, stăpînul impermeabilelor îngheţă de spaimă şi instinctiv trase impermeabilele spre el. Gribenko îl întrebă:

— Ale cui sînt?

Băiatul păli, bombăni ceva, apoi răspunse: „Ale mele..."
Gribenko nu se mulțumi cu atît: „Numele?".
— Klokov... Dar de ce te legi de mine? Vînd doar ce-i al meu.
— Te rog să mă urmezi! spuse Gribenko cu hotărîre, luîndu-i lui Klokov cele două impermeabile.
— Lasă-mă, sînt ale mele..., insistă Klokov, dar, simțind mîna puternică a milițianului, porni în cele din urmă după el.
— Tovarășe ofițer de serviciu, vă rog verificați actele acestui cetățean, raportă Gribenko. Vindea două impermeabile la fel. E suspect, cu atît mai mult cu cît parcă nu-s de-ale noastre...
— Cum te numești? întrebă ofițerul de serviciu pe Klokov.
— Tovarășe comandant, i-am spus o dată milițianului, spuse cu un ton revoltat băiatul, mă cheamă Klokov, pe numele mic Fedov. Vînd lucrurile mele, iar el, aci Klokov se uită supărat la Gribenko, iar el se leagă de mine: să vin la miliție și basta. Vă rog să-mi dați drumul.
— Bine, întîi să clarificăm lucrurile, iar apoi îți dăm drumul, spuse liniștit ofițerul de serviciu. Nu te agita degeaba.
Klokov scoase un oftat lung și coborî ochii.
— Sergent Gribenko, percheziționează-l pe arestat, ordonă ofițerul de serviciu.
— Tovarășe comandant, de ce să mă percheziționeze, doar nu sînt criminal, zise sărind ca ars Klokov.
— Ți-am mai spus o dată că după ce verificăm cum stau lucrurile, îți dăm drumul, zise cu același calm ca și înainte ofițerul de serviciu. De ești om cinstit, n-ai de ce te teme.
Gribenko pipăi buzunarele lui Klokov.
— Uită-te! bombăni cu mirare Gribenko scoțînd din buzunarul lui Klokov un pistol. E un „Walter" de fabricație germană, tovarășe ofițer de serviciu.
— Dar pistolul de unde l-ai luat?
Klokov aplecă capul și nu spuse nimic.
— Continuă percheziționarea...
Într-unul din buzunare fu găsită o chitanță boțită de la camera de bagaje a gării Fastov.
— Ce ai depus la camera de bagaje?
— Un geamantan...
După ce întocmi la repezeală procesul-verbal al percheziției, ofițerul de serviciu îl rugă să-i semneze și cînd Klokov termină de semnat, fu întrebat din nou: „De unde ai pistolul?".
— Mi l-au dat doi prieteni, Leonid și Vladimir.
— Ce este în geamantan? întrebă ofițerul de serviciu arătînd chitanța.
— Un post de radio al celor doi. Îl duceam în raionul Krimsk din regiunea Krasnodarsk...
— Condu arestatul, tovarășe Gribenko!
...Comandantul sectorului de miliție, căpitanul Rojenko, luă legătura prin telefonul direct cu ofițerul de serviciu al direcției regionale a Comitetului securității de stat din Kiev.

— Foarte bine, răspunse ofițerul de serviciu după ce ascultă raportul lui Rojenko. Așteptați oamenii noștri.

După o oră și jumătate, o „Pobedă" aducea in Fastov pe locotenent-colonelul Martinenko, pe căpitanii Vasin și Starovoitov. După ce se recomandă lui Rojenko, locotenent-colonelul Martinenko ceru să fie adus arestatul. „Noi ne-am făcut datoria — zise Rojenko fără a-și ascunde mulțumirea. Acum e rindul dumneavoastră...".

Inainte de a merge la gară cu Klokov pentru a ridica de la camera de bagaje geamantanul cu postul de radio, Martinenko ii mai puse o intrebare: „Unde sint acum Leonid și Vladimir, care ți-au dat sarcina să duci postul de radio?".

— Trebuie să mă intilnesc cu ei in ziua de 28 sau 29 iunie in Rostov. Acum nu știu unde sint, răspunse Klokov și, fără a mai aștepta a doua intrebare, descrise pe Leonid și Vladimir.

— Tovarășe Rojenko, n-aveți ceva haine ca să-l schimbăm pe arestat?

Curind Klokov deveni de nerecunoscut. In locul cămășii murdare era imbrăcat acum cu o cămașă nou-nouță, haină, cravată și șapcă.

— Doar nu mă duceți la nuntă? intrebă el supărat.

— Pune-ți ochelarii aceștia și nu mai trăncăni atita! ordonă Martinenko intinzind lui Klokov niște ochelari cu sticlă de culoare inchisă.

In mașină Martinenko ii spuse lui Klokov ca la gară să nu discute cu nimeni, ci, intrind repede la camera de bagaje, să-și ia geamantanul și să se intoarcă: „Să nu cumva...".

— Nu vă temeți, tovarășe comandant. Voi face cum mi-ați spus.

„Pobeda" se apropie de gară. Căpitanul Starovoitov ocoli gara, camera de bagaje și, nezărind pe nimeni care să semene cu Leonid sau Vladimir, se intoarse. Martinenko, căpitanul Vasin și Klokov se indreptară spre camera de bagaje. Luindu-și geamantanul, Klokov se intoarse la mașină impreună cu cei doi de la securitate.

— Aici este postul de radio?

— Da.

— Deschide și vezi dacă toate sint la locul lor.

— Da, toate..., confirmă Klokov, după ce controlă de citeva ori conținutul geamantanului.

— La direcție, dar mai repede! ordonă Martinenko șoferului.

Și mașina o porni in goană pe șoseaua care ducea spre Kiev.

GOANA DUPA CIȘTIG UȘOR

— Acum, tovarășe Klokov, va trebui să muncești cinstit, i s-a spus lui Fedov Klokov cind a fost eliberat prin amnistie din lagărul de muncă corecțional, unde fusese internat pentru hoții.

Klokov mulțumi bombănind, își luă actele și se părea că a părăsit pentru totdeauna calea hoțiilor. Dar Fedea nu prea avea chef să muncească, iar de hoții îi era frică. După două luni de vagabondaj, el se angajă ca păstor la sovhozul „Scerbakovski" din regiunea Krasnodarsk. La sfirșitul verii, directorul il mută la fermă.

— Nu merg, e prea murdar acolo! se încăpățînă băiatul. Dați-mi lichidarea!

Au încercat să-i lămurească, să-i esplice, dar Klokov știa una și bună: lichidarea.

Cheltuindu-și banii cîștigați în timpul verii, Klokov se hotărî să plece în Donbass.

— E greu acolo, dar măcar cîștigi un ban mai ca lumea!... spuse el la plecare prietenilor săi din sovhoz. În curînd ajunse în Rostov pe Don, dar acolo află că nu se mai fac recrutări de muncitori.

— Du-te în Novorosiisk, acolo mai au nevoie de muncitori necalificați, zise funcționarul care se ocupa cu recrutarea de cadre.

Klokov o luă spre gară. Banii îi erau pe terminate și, adunînd cu greu cîțiva pentru niște plăcinte cu marmeladă, se așeză pe o bancă din părculețul de lîngă gară. El mesteca alene plăcintele și nici nu observă cum se apropiară de el doi băieți îmbrăcați amîndoi cu impermeabile de culoare albastru închis. Ziua era călduroasă, ca primăvara, impermeabilele erau deschise, și Klokov observă că au amîndouă aceeași căptușeală cadrilată de culoare deschisă.

Băieții fumau țigări scumpe și unul din ei îl servi și pe Klokov. Pe neobservate intrară în vorbă, iar Klokov, care era deja plictisit de alergătura după un trai mai ușor, povesti cum a fost recent eliberat, cum a venit la Rostov și a-a găsit de lucru.

— Ia ascultă, Leonid. Ce zici, n-am putea să-l luăm cu noi în sovhoz? Mai ales că știe să păzească porcii? întrebă unul din băieți pe celălalt.

Cel care se numea Leonid era înalt, părul bălai îi era pieptănat înapoi, iar fața lui rotundă contrasta cu nasul drept și buzele subțiri. Sprîncenele-i roșcovane și dinții rari și albi îl făceau să semene cu un reprezentant al micilor rozători. Fără să se grăbească, acesta răspunse:

— Ba, cred că se poate...

— S-a făcut, Fedov! Vino cu noi în sovhoz. E aici, în regiunea Krasnodarsk! exclamă cel care se numea Vladimir.

Vladimir era slăbuț, și, deși ochii lui tulburi nu făceau o impresie bună, lui Fedov i se păru un om mai de încredere, cu atît mai mult cu cît avea un geamantănaș nou-nouț și o șapcă scumpă cu carouri cenușii, pe care o ținea nepăsător în mîna dreaptă.

— Aș pleca, dar n-am bani...

— Nu-i nimic, mergi cu noi. Ne ajuți să ducem bagajele. Am cumpărat cîte ceva pentru club. Datoria ai să ne-o achiți acolo.

Klokov fu de acord. Vladimir și Leonid cumpărară trei bilete și plecară cu toții la Novorosiisk. De acolo cei doi hotărîră să meargă pentru două-trei zile la Odesa, cu vaporul „Rossia".

— Mergem să ne odihnim puțin la mare, răspunseră ei cînd Klokov îi întrebă de ce și-au ales acel itinerar ciudat.

Noii prieteni ai lui Klokov dovedeau peste tot curaj și libertate în comportare, s-au înțeles foarte ușor cu impiegatul, aprin-

cerau adeseori țigări de la milițieni, intrau în vorbă cu el și chiar glumeau. Erau îmbrăcați bine, prezentabili și se purtau ca atare.
La amiază, Vladimir și Leonid se hotărîră pe neașteptate să ia trenul în direcție opusă.
„Eh, fîrtaților, — se gîndi Klokov — voi probabil că sînteți hoți de primă clasă și căutați să vă ștergeți urmele..." Tot drumul pînă la Odesa se uită la ei și se gîndi ce-i de făcut. „Fie — hotărî el —, cu actele mele și așa nu pot găsi un post bun; deocamdată rămîn cu ei. Numai că la rele nu mă vor împinge ei. Acum, dacă mai fac ceva, dracu' mă ia...".
In Odesa colindară toate berăriile, vizionară un film italian, iar noaptea o petrecură tot în camera de odihnă a gării.
„Tare-s pricepuți! Nici un milițian nu se leagă de ei" — își zicea cu admirație Klokov, care pentru prima oară după atita vagabondaj se culca într-un pat curat. A doua zi dimineața, Leonid și Vladimir îl anunțară că trebuie să meargă la Jitomir, unde au niște chestiuni de aranjat.
— Dacă vrei de lucru, vino cu noi. De acolo pînă la sovhoz e foarte aproape.
Klokov căzu la învoială și de astă dată.
In Jitomir el umblară mult prin oraș fără nici o treabă și dormiră prin parcuri, apoi luară trenul care-i duse pînă la gara Zdolbunovo. Aici, în Zdolbunovo, Klokov trase o mare spaimă și înțelese că a apucat-o din nou pe calea care-l va duce mai devreme sau mai tîrziu la pierzanie. După ce părăsiră peronul și intrară în gara plină de oameni, se apropie de el un tînăr milițian.
— Prezentați actele, vă rog! ceru el.
El îi urmărea de mult pe cei trei, părîndu-i-se suspecte impermeabilele nou-nouțe cu croială neobișnuită și căptușeală în carouri, precum și Vladimir, cu ochii lui mici și tulburi, care priveau cu atenție în toate părțile, ca și cum ar fi căutat pe cineva.
— Actele? întrebă Leonid cu un zîmbet politicos. Dar pe ce bază?
Klokov voi să se dea la o parte, dar Leonid îl pironi locului cu privirea și-i șopti:
— Nu te mișca, dobitocule!
— Vă rog, prezentați actele, repetă cu insistență milițianul, sau urmați-mă!
— Asta-i altceva. Cu tine am merge și pînă la capătul lumii! înțepă Vladimir și, înclinîndu-se cu politețe, spuse:
— Haidem, prieteni...
In ziua aceea nu băuseră nici un gram de votcă, dar cu toate acestea lui Klokov i se părea că Vladimir și Leonid s-au îmbătat așa, deodată, căci mergeau în urma milițianului legănîndu-se cînd într-o parte, cînd într-alta.
In camera de serviciu era cald. Locotenentul de miliție Nemigailo se uită cu plictiseală la cei trei și în timp ce le controla cu indiferență actele, pe Klokov îl treceau sudorile. „Dracu' m-a pus să mă împrietenesc cu ei! Acum din nou mă vor închide!"

— Deci sinteți din Rostov ? întrebă Nemigailo, lăsîndu-se alene pe speteaza scaunului.

— Da, tovarășe locotenent-major ! zise Leonid, deși vedea clar că pe epoleții locotenentului n-avea decît o singură steluță.

— Am fost la uzina „Rostselmaș" ca să alegem niște mașini pentru sovhoz. Sper că ați auzit despre „Voroșilovski" al nostru, adăugă Vladimir. E un sovhoz foarte bogat. A cumpărat mașini în valoare de cinci sute de mii de ruble...

— Da, acum agricultura e in plin avînt, răspunse cu naivitate locotenentul. Dar în geamantan ce aveți ? întrebă, făcînd pe vigilentul, și, cînd Vladimir îi întinse geamantănașul de culoare maro, se apucă să scotocească chibriturile și hîrtiile din el.

— A ! exclamă el. Vasăzică și dumneavoastră sînteți iubitori de muzică !

— De ce ? întrebă mirat Vladimir apropiindu-se de locotenent.

— Busa me, muccio ! locotenentul scoase o foaie de hîrtie și începu să fredoneze un cîntec.

— Bineînțeles că și nouă, celor din sovhoz, ne plac cîntecele frumoase..., aprobă cu voioșie Vladimir.

— Bine, e-n ordine ! spuse locotenentul. Totuși eu nu vă dau drumul.. pînă cînd nu-mi copiez cuvintele acestei romanțe !... Și, mulțumit de gluma sa ieftină, Nemigallo se apucă să copieze cîntecul. Vladimir și Leonid își aprinseră cu indiferență cîte o țigară, fără însă a uita să-l servească și pe locotenent.

Adresînd un „la revedere" milițianului derutat, Vladimir și Leonid ieșiră din gară și, cînd ajunseră ceva mai departe, Leonid se opri, trimise unei persoane imaginare un sărut și fredonă :

— Bu-sa me, muccio ! Adică, sărută-mă, muccio... Apoi făcu o mină serioasă și zise cu tărie :

— Acum, la bază ! Nu cred că sînt pe lume prea mulți gură-cască, așa cum e acest „locotenent-major". Am putea avea neplăceri...

— Acum plecăm la Rovno cu o mașină de ocazie, iar de acolo la „sovhoz", spuse Vladimir pronunțînd într-un fel deosebit cuvîntul „sovhoz".

Klokov dădu din cap : „Așa băieți mai zic și eu !..." — își spuse el bucuros.

Postul de radio fu împachetat în doi saci cauciucați din care Leonid scoase pistoale, patru grenade, niște hărți, carnețele cu cifre și vreo douăsprezece pachete de bancnote de o sută de ruble.

Dezgropînd toate acestea Leonid și Vladimir îi dădură lui Klokov un pistol „Walter" și, fără a mai spune ceva, o porniră prin pădurea Tumansk. Încă pe drumul spre pădure, ei îi spuseră lui Klokov că au venit de dincolo de cordon și se întorc din nou acolo, de îndată ce-și îndeplinesc în întregime misiunea. Fostul tîlhar se asocie fără șovăială cu spionii, căzînd la învoială să lucreze cu ei și să treacă apoi granița. Așa porni Klokov pe calea trădării de țară. Dimineața următoare, Vladimir și Leonid mai verificară o dată postul de radio, scriseră și cifrară cîteva telegrame.

— Transmitem șefului că ne întoarcem împreună cu tine... Se întuneca deja cînd Vladimir și Leonid se apucară să întindă antena, verificîndu-i poziția nord-sud cu busola.

— La naiba! înjură Vladimir. E un post alătorl care ne stînjenește... După o oră, el sfîrși ce avea de transmis și, cu ajutorul celorlalți doi, strînse aparatura. Leonid luă niște praf și-și frecă cu el tălpile bocancilor.

— Asta derutează cîinii..., îi spuse el lui Klokov. Apoi umblară timp îndelungat prin pădure pînă ce obosiră într-atît încît fură nevoiți să se culce.

După ce se treziră, împachetară postul de radio și impermeabilele în ranițe și îngropară totul în pămînt.

— Ține minte locul acesta! porunci Vladimir lui Klokov. În curînd va trebui să vii din nou aici.

Banii și pistoalele le băgară în geamantan. De la Rostov, Leonid și Vladimir luară trenul spre Novorosiisk. La gară îi dădură lui Klokov 1.200 de ruble.

— Întoarce-te în pădurea Tumansk, dezgroapă postul de radio și du-l la gara Krimskaia, spuse Vladimir. Ne vom întîlni la 28-29 iunie la Rostov. De acolo vom pleca dincolo de cordon.

După dispozițiile primite, Klokov trebuia să meargă la Rostov, să scrie pe doi stîlpi de telegraf de lîngă stația de autobuze de la gară data sosirii lui și să aștepte două-trei zile în piața gării pe cei doi. La întîlnire Klokov trebuia să meargă cu un ziar făcut sul în mîna dreaptă, iar de reverul stîng al hainei trebuia să-și prindă un ac de siguranță.

— S-ar putea ca în loc să venim noi, să vină un om de-al nostru. Și el va avea un ziar, dar îl va ține în mîna stîngă. Și nu uita! Pe cap va purta șapca mea, adăugă Vladimir. Acest om te va recunoaște și te va aduce la noi...

Dacă Vladimir și Leonid părăseau Rostovul înainte de termen, atunci ei trebuiau să lipească pe gardul parcului de lîngă gară un anunț pentru vînzarea unei case. În acest caz, Klokov trebuia să meargă la adresa indicată în anunț.

Klokov primi un răgaz de zece zile pentru îndeplinirea misiunii.

Klokov ajunse cu bine în pădurea Tumansk, dezgropă postul de radio și se uită cu jind la cele două impermeabile. „N-are rost să putrezească în pămînt; mai bine le vînd" — își zise el băgînd impermeabilele în geamantan.

După opt zile, Klokov sosi în Fastov. Bani nu mai avea, așa că, după ce lăsă geamantanul la camera de bagaje, plecă la piață să vîndă impermeabilele. Acolo însă fu întîlnit de sergentul Konstantin Gribenko.

ÎNCEPE OPERAȚIA

Generalul Gubanov mai reciti o dată declarațiile lui Platonov-Kurocikin. Prin urmare, pe undeva se mai aflau doi — Leonid și

Vladimir. Dar unde erau? „Vor apărea ei undeva..." — își spuse generalul cînd începu să zbîrnîie telefonul interurban direct.

Gubanov ridică receptorul. Era Kievul.

— Să trăiți, tovarășe general, se auzi o voce cunoscută.

Raportează colonelul Hromov. Ieri un milițian a pus mîna pe un individ suspect, care cred că nu e străin de cele întîmplate la 2 mai lîngă Rovno.

— Spune, spune! zise generalul cu bucurie, așezîndu-se mai comod în fotoliu.

Hromov raportă pe scurt despre arestarea lui Klokov și declarațiile făcute de el la primul interogatoriu.

— Vă telefonez peste o jumătate de oră, ca să vă spun ce avem de făcut. Așteptați... și generalul apeză receptorul.

Apoi generalul chemă în biroul său pe colonelul Zaharov, pe maiorul Mazurenko și pe locotenent-colonelii Nagaev, Pantelеev și Kluev.

— Acum cîteva minute am primit o comunicare din Kiev, spuse el. Azi, în orașul Fastov, milițianul Gribenko a pus mîna pe un oarecare Klokov, care vindea niște impermeabile de proveniență străină. La percheziție s-au găsit la Klokov un pistol „Walter" și o chitanță de la camera de bagaje. În geamantan s-au găsit hărți topografice și alte lucruri. Klokov a fost predat Direcției regionale de securitate din Kiev.

La primul interogatoriu, el mărturisi că postul de radio aparține unor oarecare Leonid și Wladimir, cu care s-a întîlnit în Rostov pe Don și trebuie să se întîlnească în Rostov la 28—29 iunie. Mi se pare că am dat, în sfîrșit, de urma netrebnicilor. Ce propuneri aveți?

— Comunicarea e interesantă..., spuse Kluev ridicîndu-se de pe scaun. Cred că trebuie să plecăm, de îndată la Kiev, luînd cu noi și pe Kurocikin. Acolo se va lămuri totul...

Gubanov fu de acord cu aceasta.

— Deci peste trei ore decolăm de pe aerodromul Bikovo...

Hromov, comandantul Direcției regionale a securității din Kiev, aștepta cu nerăbdare sosirea generalului și a colaboratorilor săi. Nu trecu mult, și pe coridor se auziră pași.

Peste cîteva minute, el raportă lui Gubanov cazul lui Klokov și-i arătă lucrurile găsite la el.

— Aș vrea să vorbesc cu el cîteva minute, zise generalul. Klokov fu adus în birou. Gubanov văzu în fața lui un băiat nu prea înalt, cu ochii speriați.

— Șezi, spuse Hromov. Ieri ne-ai spus adevărul?

— Tovarășe comandant, tot ce-am spus e numai adevărul adevărat...

— N-ai uitat sau încurcat nimic?

— Astă-noapte n-am dormit deloc și mi-am adus aminte de ceva.

— Spune.

— Cind Vladimir şi Leonid au lucrat la postul de radio, mi-a venit ideea să-i omor şi să le iau banii. Voiam să folosesc tocmai arma pe care mi-au dat-o să-i păzesc. Tocmai verificam cocoşul, cind Leonid se uită la mine şi-mi spuse: „Ce te tot joci acolo?". Apoi mi-a luat pistolul.

— Te-ai fi hotărit să-i omori pentru bani?

— Ştiind că sint spioni, credeam că, omorindu-i, cîştig atit eu, cit şi statul.

Apoi colonelul mai întrebă o dată:

— Cu ce ne dovedeşti că trebuie să vă intilniţi la 28—29 iunie la Rostov pe Don?

— V-am spus adevărul, v-o pot dovedi oricum.

— Dar modul de intilnire l-ai descris exact? N-ai încurcat nimic? Sau poate ai uitat ceva?

— Nu, n-am uitat nimic.

— Bine, vom vedea, spuse Gubanov apropiindu-se de Klokov. Din hoţ ai devenit trădător de patrie. Vina dumitale este foarte mare. Iţi vei putea uşura situaţia numai ajutindu-ne să prindem pe „prietenii" dumitale.

— Vă rog să aveţi toată încrederea, tovarăşe comandant, vă ajut, spuse cu glas rugător Klokov.

Klokov fu apoi condus din birou.

— Ce mai! Pină la intilnirea din Rostov nu mai e mult.

După cum l-a descris Klokov, acest Vladimir seamănă mult cu Ivan despre care vorbea Kurocikin... „E timpul să acţionăm" — hotărî Gubanov şi îl rugă pe Hromov să-l ducă pe Klokov cu primul avion de pasageri la Rostov.

— Aş putea să-l iau cu noi în avion, dar nu vreau ca el să se intilnească cu Kurocikin, zise Gubanov. Şi încă o rugăminte, Grigorii Fedorovici, cind ajungi la Rostov telefonează lui Bicikov şi roagă-l să ne aştepte. Da, uite, era cit p-aci să uit. Aţi cerut informaţii în legătură cu Klokov?

— Încă de ieri, răspunse Hromov.

— Să mi le comunicaţi de îndată ce le veţi primi.

Apoi Gubanov chemă întregul grup operativ şi-i comunică planul de acţiune:

— Acum vom pleca cu avionul la Rostov, unde colegii noştri din Ucraina vor duce pe Klokov, care a confirmat din nou data intilnirii cu Leonid şi Vladimir şi mi se pare că băiatul nu minte. Miine este 28, aşa că trebuie să ne pregătim din timp.

La ora 14, grupul operativ al lui Gubanov plecă cu avionul spre Rostov. O oră mai tirziu, plecă şi avionul de pasageri care ducea pe Klokov şi trei activişti ai securităţii.

Pină atunci Klokov nu călătorise cu avionul, dar se obişnui repede cu noua situaţie şi se linişti de-a binelea cind vecina lui, care-l tot plictisea cu diferite chestiuni mărunte, adormi în fotoliu. Acest lucru mulţumi şi pe cei trei de la securitate, care stăteau în spatele lui Klokov... La Rostov Gubanov era aşteptat de Bicikov. El se cu-

nosteau de multă vreme, aşa că, după ce se salutară cu căldură, Gubanov spuse în glumă:

— Se poate una ca asta, Mihail Pavlovici, pe aici îţi umblă pe sub nas spionii, iar tu vii să-ţi întîmpini superiorii?

— La noi în Rostov? întrebă mirat Bicikov.

— Acum probabil că nu, dar mîine s-ar putea să apară.

— Cine?

— Leonid şi Vladimir, despre care v-am informat amănunţit după interogarea lui Kurocikin, individul ce a încercat să ne inducă în eroare, dar a fost strîns cu uşa de găsirea obiectelor din pădurea Tumansk. El ne-a comunicat semnalmentele lor, dar în loc de Vladimir ne-a vorbit de un oarecare Ivan. Semnalmentele au fost confirmate şi de fostul hoţ Klokov, care a fost arestat nu de mult în Fastov. Cei doi trebuie să se întîlnească cu acest Klokov la 28 sau 29 iunie în piaţa gării, aci la tine acasă...

Pînă în seara zilei fură puse la punct cele mai mici amănunte în legătură cu „întîlnirea" lui Klokov cu Leonid şi Vladimir.

Ei puteau sosi în Rostov nu numai cu trenul şi de aceea fură trimise cîteva grupuri operative şi la debarcader, la aerodrom şi pe străzile centrale ale oraşului. Colonelul Zaharov trebuia să le instruiască şi să le descrie semnalmentele lui Vladimir şi Leonid. În caz că cei doi erau descoperiţi, ei trebuiau arătaţi lui Kurocikin, care era la dispoziţia lui Panteleev.

Locotenent-colonelul Nagaev primi sarcina de a merge la gară, a studia locul şi de a întocmi pînă a doua zi dimineaţa un plan.

Astfel fu pregătită primirea „oaspeţilor".

KLOKOV MERGE LA ÎNTÎLNIRE

Rămaşi singuri, Gubanov şi Bicikov chemară pe căpitanul Panteleev.

— Cum o duce Klokov, Ivan Fedorovici, întrebă Gubanov. Oare nu ne va înşela dacă-l vom lăsa să se întîlnească cu Leonid şi Vladimir?

— Cred că putem să riscăm. Am discutat cu el aproape două ore şi cred că nu ne va înşela. Pe lîngă aceasta, îl vom avertiza că la gară va fi tot timpul sub observaţie.

— Dar dumneata ce crezi, Mihail Pavlovici? îl întrebă Gubanov pe Bicikov.

— Cred că Panteleev are dreptate. N-ar strica totuşi să mai discutăm o dată cu Klokov.

Klokov fu adus în birou. Era foarte stînjenit.

— Ia loc, spuse Gubanov. Noi am dori să vorbim cu dumneata în mod sincer. Dar noi vrem sinceritate şi din partea dumitale. Ai înţeles?

— Înţeles, tovarăşe comandant.

— Bine, vom vedea. Ascultă-mă cu atenţie, Klokov. Noi ne-am decis să-ţi oferim o posibilitate de a-ţi reduce din vină. Mîine la ora

8 dimineaţa, vei pleca cu maşina la Bataisk, unde te vei uita cu atenţie la călători. Dacă vei vedea printre ei pe Leonid şi Vladimir, îi vei saluta şi ducînd mîna la şapcă o vei ridica puţin. Aceasta va însemna că te-ai întîlnit cu Leonid şi Vladimir. Dacă nu-i vei vedea, vei cumpăra un bilet şi te vei întoarce la Rostov cu oricare tren. Te previn că oamenii noştri te vor urmări pas cu pas. Ai înţeles ?

— Am înţeles, tovarăşe comandant. Voi îndeplini totul întocmai. Acum şi eu vreau să-i prind pe aceşti spioni.

— Şi noi, de asemenea, răspunse Gubanov. Dar nu-i destul să vrei. La întoarcerea în Rostov scrie pe stîlpi ce ţi-au spus Leonid şi Vladimir.

— Trebuie să scriu ziua sosirii mele în Rostov.

— Foarte bine, aşa să şi scrii. Cumpără de la chioşc un ziar şi nu uita să-ţi prinzi de rever un ac de siguranţă. Poţi să te opreşti puţin şi în parc ca să te odihneşti. Apoi te duci la restaurant şi mănînci. De bani să n-ai grijă, căci îţi dăm noi. Într-un cuvînt, te vei comporta ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic cu dumneata. Ai să poţi ?

— Am să pot..., spuse Klokov. Numai să nu trimită pe altcineva în locul lor.

— Aceasta nu depinde de noi. Nu uita, Klokov : dacă îi vei întîlni pe Leonid şi Vladimir în Rostov şi se vor apropia de dumneata, vei ridica puţin şapca şi vei merge cu ei. Dacă va veni la dumneata omul lor, îţi vei şterge fruntea cu batista şi vei merge acolo unde te va duce acel om. De rest nu te îngriji, avem noi grijă să ne gîndim ce avem de făcut. E clar ?

— Clar, tovarăşe comandant.

— Iar dacă nu vor veni la întîlnire în ziua de 28 iunie, după ora 23 vei merge pe jos spre centrul oraşului. Pe drum vom lua legătura şi-ţi vom spune ce-i de făcut.

— Am înţeles...

— Te previn, Klokov, să nu încerci cumva să fugi, că nu vei reuşi decît să-ţi agravezi situaţia...

...Toate au mers cum fusese stabilit dinainte. Nagaev comunică din Bataisk că Klokov n-a întîlnit acolo pe Vladimir şi Leonid, aşa că s-a urcat în tren şi a plecat la Rostov. După douăzeci de minute, Klokov cumpăra deja ziarul „Ciocanul" în gara Rostov. Apoi se îndreptă spre stîlpul de telegraf şi scrise pe el numărul 28, avînd grijă să se ascundă după ziar. Din magazinul de alături cumpără salam şi pîine, se întoarse în parc, se aşeză pe o bancă şi se apucă să mănînce. Mai bău două pahare de sirop, se plimbă prin piaţă şi prin parc, apoi intră într-un restaurant şi se uită cu atenţie la călători. Călătorii se îmbulzeau pe la casele de bilete, pe la camerele de bagaje, îşi însoţeau rudele, fără a şti că alături de ei are loc un joc periculos şi că Klokov, lăsat acum liber, este urmărit de cîteva perechi de ochi pierdute prin mulţime.

La ora 15 Klokov se întoarce din nou în parc. Găsind o bancă

liberă, se așeză pe ea și... adormi... În timp ce el moțăia, maiorul Mazurenko își spuse alarmat: „La naiba, te pomenești că nu-i va vedea. Trebuie trezit". Curînd, pe banca unde se afla Klokov se așeză un călător cu un geamantan în mînă. El împinse „din greșeală" pe Klokov și spuse nemulțumit: „Hai, dă-te mai încolo. Sforăi ca la tine acasă... Klokov se șterse la ochi și bombăni:

— Ce, alt loc n-ai găsit?

— Dar ce, nu vezi că toate băncile-s ocupate? Iar tu cu sforăitul tău îmi făceai poftă...

— Ei, hai, șezi, spuse Klokov mutîndu-se tocmai la capătul băncii. Văzînd că omul nu avea nici ziar, nici șapca lui Vladimir pe cap, scuipă cu indiferență.

După aceea Klokov bău un pahar cu sirop și continuă să se plimbe prin piață. Amintindu-și, probabil, că are bani, se apucă să bea bere. „Ei, drac împielițat, te pomenești că te îmbeți și dai totul peste cap" — își spuneau oamenii securității care-l urmăreau.

Dar Klokov rezistă ispitei și pe la nouă seara ieși din gară, ținînd ca și înainte, un ziar în mîna dreaptă. De reverul stîng al hainei era prins un ac de siguranță.

Curînd Gubanov întîlni pe peron pe Nagaev.

— Ei, ce mai face Klokov? întrebă generalul.

— A trebuit să-l trezim din somn, căci adormise pe o bancă. Dormea dus, probabil că visa cum prinde pe Leonid și Vladimir.

— S-ar putea. Dar acum haidem la treabă, căci se apropie ora întîlnirii. Dumneata, Nikolai Nikolaevici, du-te în piață. Vezi să nu fii departe de Mazurenko și să-l urmărești și dumneata pe Klokov. Era aproape ora 22. Klokov se plimba liniștit în piață, dar cei doi „prieteni" nu mai veneau. La ora 22 fix, el stătea la ieșirea din gară și examina cu privirea mulțimea de călători! Trecură cinci, zece, cincisprezece minute, o jumătate de oră... În gară nu mai era nimeni, hamalii începeau să mături piața, dar de Klokov tot nu se mai apropia nimeni. Se vedea că Klokov era nervos.

— Oare n-au observat ticăloșii vreun pas greșit de-al nostru? se întrebă Gubanov.

Imediat după ce Klokov părăsi piața gării, îl ajunse din urmă o mașină de lux, care se opri în prima ulicioară. Klokov o luă într-acolo. Portiera mașinii se deschise, și el intră repede înăuntru.

— Cu alte cuvinte azi am muncit degeaba, spuse Gubanov la consfătuirea operativă. Vom vedea ce va aduce ziua de mîine... Deocamdată simt că va fi cald și senin. Zicînd acestea, generalul arătă spre cerul presărat cu stele, care erau atît de liniștite și atît de depărtate de agitata activitate de pe pămînt...

IN PLINA ZI

În dimineața zilei de 29 iunie, trenul de Novorosiisk intra ca și în alte zile în gara Rostov. O mulțime de călători inunda peronul, îmbulzindu-se spre ieșire. Printre călători își făceau loc hamalii

încărcaţi cu bagaje. Unul din ei se izbi din mers de un băiat blond nu prea inalt, care avea în mină un geamantan nou-nouţ de culoare maro.

— Scuzaţi... spuse în grabă hamalul şi, strigind un „faceţi loc", plecă mai departe.

— Al dracului, mi-a lovit umărul, exclamă blondul frecîndu-şi cu mina umărul lovit.

— Mai bine ai fi mai atent, Leonid, îi spuse încet vecinul, care avea pe cap şapca în carouri şi un geamantan mare în mînă. Să plecăm mai repede de aici...

Cei doi ieşiră din gară şi se îndreptară spre părculeţul de alături. După ce se opriră un moment lingă stîlpii de telegraf se urcară în primul tramvai. In timp ce tramvaiul se urnea din loc, pe platforma din faţă sări agentul Mohov, iar pe cea din spate, colegul său Cisteakov. Tramvaiul mergea spre centrul oraşului. La intretăierea străzilor Engels şi Budionii, Cisteakov sări din vagon.

— Tovarăşe ofiţer de serviciu, vă raportez situaţia, spuse el la telefon cînd tramvaiul coti după colţ. Mi se pare că nu e nevoie să-l mai duceţi pe Klokov la gară. Acum o jumătate de oră am luat sub observaţie doi necunoscuţi care seamănă mult cu Vladimir şi Leonid. În timp ce Cisteakov dădea raportul, Mohov şi cei doi „protejaţi" coborau din tramvai şi mergeau pe strada Engels, uitîndu-se prin vitrine şi la trecători. Al doilea grup de agenţi al securităţii, format din locotenenţii Pronin, Şarov, Korneiciuk, văzu pe Mohov, care mergea după cei doi necunoscuţi. La semnalul lui Mohov, grupul porni după el. Cei doi necunoscuţi o cotiră din strada Engels în stradela Magnitogorsk şi, după cîţiva metri, dispărură după poarta unei case. Mohov îşi aminti că aici locuia o veche cunoscută a lui, Nastea Elina. Cîndva ea fusese secretară de Comsomol a uzinei unde lucrase el mai înainte. Cotind după colţ, Mohov schimbă cîteva cuvinte cu locotenenţii Pronin, Şarov şi Korneiciuk, apoi intră în casă şi bătu la uşa Elinei. Fata îl intîmpină cu bucurie.

— Ia loc, Mişa, spune-mi, ce mai e nou? De cînd nu ne-am mai văzut! Tu nu te-ai schimbat deloc. Ducînd degetul la buze, Mohov arătă uşa şi pereţii. Elina îşi dădu seama că Mohov nu venise la ea de florile mărului, ştiind că lucrează la securitate.

— Bei un ceai? spuse cu ospitalitate Nastea.

— Mulţumesc, dar nu prea am timp să stau. Spune-mi, Nastenka, cine sînt vecinii tăi?

Nastea îşi cunoştea bine vecinii. Îşi aminti că acum o lună s-au oprit la vecină cei doi inşi: „Da, chiar acum o lună, spuse Nastea. Chiar acum i-am văzut bătînd la ea la uşă".

In timp ce Elina descria pe cei doi necunoscuţi, Pronin văzu că din casă iese o femeie. După ea ieşiră şi cei doi, dar fără geamantane şi însoţiţi de un al treilea bărbat, în cămaşă albă şi pantaloni negri. Mergeau cu toţii pe stradela Magnitogorsk spre strada Stanislavski. Korneiciuk şi Pronin se luară după ei, iar Şarov intră în casă ca să-l caute pe Mohov: „Au plecat..."

Mohov îşi luă rămas bun de la Elina, lăsă pe Şarov să ţină sub observaţie casa, iar el luă imediat legătura cu Direcţia securităţii de stat. Cînd ofiţerul de serviciu îi spuse lui Panteleev şi Zaharov că vrea să vorbească Mohov, Gubanov se sculă de pe scaun:

— Lăsaţi, căci lămuresc eu totul.

După ce ascultă raportul lui Mohov, generalul merse la Bicikov şi-i spuse: „O veste bună, Mihail Pavlovici: mi se pare că oamenii dumitale sint pe urme bune".

— Şi eu am primit nişte ştiri...

— Atunci de ce eşti aşa rece?

— De cîntat nu ştiu să cînt şi nici nu vreau să mă bucur prea devreme. Ce facem acum?

— Cred că deocamdată trebuie să-i urmărim şi să-i arătăm lui Kurocikin şi Klokov, ca să-i prindem fără greş. Ca să evităm schimbul de focuri de armă, nu-i vom prinde în casa unde poposesc, ci pe stradă. Apoi Gubanov îşi expuse planul. Panteleev şi Cisteakov vor duce într-o maşină închisă pe Kurocikin şi Klokov în zona stradelei Magnitogorsk. Acolo Cisteakov se va întîlni cu Şarov şi va stabili unde e mai bine să stea maşina pentru ca Kurocikin să-i poată vedea mai bine pe cei doi indivizi suspecţi.

— După aceea vom hotărî unde şi cum să-i prindem... O dată ce au plecat fără geamantane, vor trebui să se întoarcă după ele. Dacă vor întîrzia sau nu se vor întoarce, Korneiciuk şi Pronin nu vor întîrzia să dea alarma.

În acest timp, Pronin şi Korneiciuk erau în urmărirea celor doi necunoscuţi. Aceştia intrară în restaurantul „Volga-Don", se aşezară la o masă şi începură să bea cu nesaţ bere „Jigulevskoe".

— Haideţi pe malul celălalt la plajă...! trăncăni femeia. Deseară ne plimbăm şi mergem la cinema...

— Nu putem merge la cinema. La ora zece mergem să luăm de la gară pe prietenul nostru, care trebuie să sosească azi, auziră Korneiciuk şi Pronin.

După ce-şi băură fiecare sticla, schimbară repede o privire, se sculară de la masă şi îşi plătiră consumaţia. Apoi cei patru se încărcară pe o şalupă şi trecură pe malul stîng al Donului, la plajă. Korneiciuc se urcase pe aceeaşi şalupă. Cu cea următoare plecă şi Pronin. „Ptiu, fir-ar să fie, mi se pare că va trebui să fac baie, dar chiloţii îmi sînt acasă" — îşi spuse Korneiciuk stînd la pupa şalupei şi privind la cei patru.

*

— Ei, acum trebuie pus la lucru Klokov, spuse Gubanov cînd i se comunică cele transmise la telefon de Mohov.

Nu trecu mult, şi Klokov fu dus cu maşina împreună cu Mazurenko şi un agent din Rostov în raza stradelei Magnitogorsk, pe unde trebuia să se întoarcă nu peste mult timp Leonid şi Vladimir.

Aceştia făcură baie, se prăjiră la soare şi se întoarseră din nou

la restaurantul „Volga-Don". Aici mai băură cite o sticlă de bere și apoi o luară alene spre casă.

— Ei sint ? intrebă Panteleev pe Kurocikin cind cei doi trecură pe lingă mașină.

— Da, cel din stinga e Leonid, iar cel din dreapta Ivan, șopti Kurocikin.

— La direcție ! ordonă Panteleev.

Cam la ora 16, cei doi necunoscuți fură văzuți și de Mohov, și Șarov. Acesta din urmă, căutind să pară că nu mai poate de căldură, merse în intimpinarea necunoscuților ștergindu-și fruntea cu batista. La vreo douăzeci de pași de ei, el își scoase haina, și și-o puse pe mină. Acesta era un semn convențional stabilit dinainte.

— Pornește ! ordonă Mazurenko șoferului.

Pe lingă Leonid și Ivan trecu incet o „Pobedă" prăfuită, și cind ajunse chiar în dreptul lor Mazurenko dădu puțin la o parte perdeaua.

— Ei sint.

— Da, ei. Leonid și Vladimir. Ei m-au trimis în pădurea Tumansk..., declară Klokov.

*

— Așadar, Ivan și Vladimir sint una și aceeași persoană, constată Gubanov.

Și hotărî ca amindoi să fie lăsați să se plimbe liniștiți. Apoi Kluev și Nagaev trebuiau să prindă pe Leonid, iar Zaharov și Mazurenko — pe Vladimir. Se cerea curaj și hotărire.

In momentul prinderii lui Leonid și a lui Vladimir, trebuia să se apropie citeva „Pobede" pentru ca aceștia să fie luați imediat în mașini diferite. In caz că Leonid și Vladimir erau însoțiți de cunoscuți de-ai lor, și aceștia trebuiau ridicați.

La ora șase și jumătate, din casa de pe stradela Magnitogorsk, Leonid ieși însoțit de o fată, după trei minute ieși și Vladimir, însoțit de un bărbat și o femeie. Cu toții se indreptau spre strada Engels.

Leonid era îmbrăcat într-un costum gri inchis și mergea cu fata în fața lui Vladimir, care și el reușise să se schimbe. Acum era cu o tunică, pantaloni bufanți și cizme din piele de crom. In acea seară caldă de iunie, se plimbau pe străzi mii de oameni. Mulțimea vorbea, în aer pluteau glasuri vesele și risete, dar nici unul din mille de cetățeni pașnici ai Rostovului nu bănuia că alături de ei se plimbau doi dușmani.

Pronin și Șarov mergeau la zece pași în urma lui Vladimir, iar Korneiciuk și Mohov, în urma lui Leonid. Kluev, Nagaev și doi agenți depășiră pe Leonid cu vreo douăzeci de metri, apoi se intoarseră și il merseră în intimpinare. Korneiciuk și Mohov erau în spatele lui Leonid, iar în clipa în care Kluev și Nagaev se intilniră cu Leonid, aceștia il apucară rapid de miini. Al treilea agent de securitate apăsă cu tărie gitul lui Leonid, ridicindu-i bărbia.

— Ești arestat ! spuse incet Nagaev. Apoi Leonid fu introdus re-

pede în mașină. „Pobeda" demară și, lăsînd în urmă-i o dîră de fum, dispăru ca o fantomă.

Tot atît de rapid fură luați în mașini și ceilalți. Lumea se adună grupuri-grupuri și începu să discute cu aprindere cele văzute.

— Cineva a fost ridicat, dar cine și de către cine, nu se știe...

— Grozav au mai lucrat ! spuse tovarășei sale un băiat lat în spate.

La locul întîmplării veni un milițian. El ascultă ce se vorbea și făcu remarca :

— Totul e în perfectă ordine. Au luat pe cine a trebuit... Vă rog nu vă înghesuiți și nu împiedicați circulația.

ULTIMELE TROFEE

— Ei, „birjarilor", sînteți gata ? întrebă vesel Nagaev.

— Calul e sătul și adăpat. De mult așteptăm clienții, i se răspunse. Dar unde mergem ?

— De astă dată în Krasnodar...

„Birjarul" — adică acela care comanda echipajul avionului special, maiorul Sokolov, — duse mîna la cozoroc : „Am înțeles, tovarășe locotenent-colonel ! Aparatul este gata de decolare".

Peste zece minute, Nagaev se și afla în zbor spre Krasnodar, de unde drumul său ducea la gara Krimskaia. Acolo, în munți, după cum declarase după o lungă încăpățînare Leonid, aveau spionii ascunse armele, cartușele, echipamentul și banii. Nagaev trebuia să le găsească pentru a demasca în mod definitiv pe agenții prinși cu o zi înainte.

Ziua precedentă fusese cu adevărat călduroasă. La percheziție, asupra lui Leonid găsiseră un buletin pe numele Konovalov Leonid Iovanovici, un livret militar pe același nume, diferite adeverințe și 2.700 de ruble. Asupra lui Vladimir găsiseră un buletin pe numele Vișoțki Vladimir Nikolaevici, un livret militar pe același nume și 3.300 de ruble. Din casa în care au poposit Leonid și Vladimir, Mazurenko aduse două geamantane. Într-unul erau două pistoale, cartușe și cuțite, iar în celălalt, îmbrăcămintea spionilor.

Nagaev și Kluev l-au interogat pe Leonid. În fața lor ședea spionul palid, cu umerii ridicați, ca și cum ar fi vrut să-și ascundă capul. El nu știa că fostul hoț Klokov și Kurocikin sînt arestați și de aceea încercă la început să se dezvinovățească. Dar curînd se încurcă de tot și recunoscu :

— Numele meu adevărat e Koșelev, Leonid Vasilevici.

— De ce ți-ai schimbat numele ?

— La aceasta au contribuit în mod direct americanii : eu sînt agent al serviciului american de spionaj și din ordinul lui am fost lansat în U.R.S.S. în noaptea de 1 spre 2 mai.

Nagaev și Kluev continuară :

— Unde ți-ai ascuns restul echipamentului de spionaj primit înainte de plecare ?

— Armele, banii, hărţile şi restul echipamentului de spionaj sînt îngropate în raza gării Krîmskaia... Pentru că cunoştea acele locuri încă de pe vremea începuturilor serviciului său, consiliul convocat de general hotărî să trimită acolo pe Nagaev.

...Pînă la Krasnodar, Nagaev studie cu atenţie planul terenului, fixă unele repere date de Koşelev şi ajunse la concluzia că totul e clar. La aerodrom Nagaev era aşteptat de un grup de ostaşi sub comanda unui plutonier de geniu. Împreună cu ei, colonelul plecă spre gara Krîmskaia. În locul indicat de Koşelev erau o mulţime de movile, tăiate în toate felurile, de tranşee. Pe aici trecea în timpul războiului aşa-numita „linie albastră" a nemţilor.

Colonelul examină cîteva tranşee, se urcă pe vreo zece movile, dar fără nici un rezultat. El înţelese că singur nu va putea găsi lucrurile spionilor, aşa că trimise după vînătorii şi pădurarii din partea locului, continuînd între timp căutarea. Deodată îşi puse întrebarea: „Dar dacă eu aş fi fost în locul spionului, cum aş fi procedat? Unde mi-aş fi ascuns armamentul?".

Din spusele lui Koşelev, el ştia că spionii au coborît la a treia haltă de la gara Krîmskaia. Nagaev se întoarse la haltă, se aşeză cu faţa către dealuri şi văzu în faţa lui o cărare îngustă care urca pieptiş dealul. O luă pe această cărare şi de pe vîrful dealului văzu un val de pămînt. Urcîndu-se pe el, Nagaev văzu din nou o sumedenie de tranşee acoperite de buruieni. Una dintre ele avea o adîncime mai mare decît celelalte. „Ei, uite, aici sînt ascunse!" — spuse el ca să încurajeze pe plutonierul de geniu, care nu mai putea de oboseală. Plutonierul sări în tranşee şi imediat exclamă: „Tovarăşe locotenent-colonel, am dat de ceva metalic!...".

Nagaev sări şi el înăuntru, dădu la o parte frunzele şi descoperi un geamantan.

...Americanii şi-au echipat bine agenţii. În geamantan Nagaev găsi două automate cu o rezervă enormă de cartuşe, cîteva grenade de mînă, un pistol „Walter", alte două pistoale, încărcate cu gaze lacrimogene, aparate mici de fotografiat, busole, hărţi, tabele cu cifruri, un mare număr de buletine false, livrete militare şi diferite adeverinţe ale unor instituţii sovietice. În geamantan mai erau bani iranieni în valoare de 34.000 de ruble... Cu aceste trofee, Nagaev se întoarse la Rostov.

CINE ERAU EI?

După cum am văzut, spionii trimişi de serviciul american de spionaj n-au reuşit să facă mare lucru pentru că Securitatea a primit un ajutor preţios din partea minunaţilor şi curajoşilor oameni sovietici, ca Lenka Klimov, învăţătorul din Gruzia, femeia de serviciu, miliţianul Grilenko, bătrînul pădurar şi alţii care-şi iubesc nețărmurit patria.

Dar cine erau netrebnicii şi de unde-şi recrutează serviciul american de spionaj oamenii? După cum a reieşit din anchetă, unul

dintre spioni, anume Ivan Voloşanovski, ca şi Kurocikin, a fost un hoţ şi un potlogar, a cutreierat toata ţara, iar într-una din gări a cunoscut pe Leonid Koşelev, care era hoţ de aceeaşi teapă cu el.

Pentru a scăpa de judecată, Voloşanovski şi Koşelev au hotărît să fugă în „lumea liberă" şi au trecut în Iran. Pentru a evita orice neplăceri, ei au destăinuit serviciului iranian de spionaj tot ce li s-a cerut. Voloşanovski se angajă paznic al bisericii ortodoxe ruse din Teheran (minunat post pentru un hoţ de meserie!), iar Koşelev se angajă şofer. Curînd ei intrară în organizaţia monarhistă a emigranţilor ruşi, condusă de diaconul Efim Şişkov. Într-o zi emigrantul Peruanski, translator al ambasadei S.U.A. în Teheran, prezentă pe Voloşanovski şi Koşelev unul „corespondent" american, care, dîndu-şi seama cu cine are de-a face, le propuse să-şi ofere serviciile serviciului american de spionaj. Cei doi acceptară propunerea şi plecară la München sub numele de Leonard Herz şi John Rosen. De altfel, acest „corespondent" este cunoscut autorităţilor sovietice. Numele lui adevărat e Ronald Bollenbach. În 1946—1947, el a fost ajutorul ataşatului militar al S.U.A. la Moscova. Din München Koşelev şi Voloşanovski au fost duşi în oraşul Bad-Werisfolfen, unde s-au mai întîlnit cu patru trădători de patrie. Printre ei era şi Kurocikin.

Locţiitorul comandantului şcolii americane de spionaj din Kauffbeiren, ofiţerul american poreclit „Andrei", şi ceilalţi „profesori" au acordat mare atenţie radiotransmisiunilor.

Acest Andrei de asemenea este cunoscut. Numele lui este Harold Fidler şi e un fost curier secret al ambasadei americane din U.R.S.S.

Grupul de trădători a fost instruit în privinţa selectării informaţiilor de spionaj, a folosirii armelor de foc, a luptei corp la corp, a metodelor de conspiraţie şi a lansării cu paraşuta. Pe lîngă pregătirea „teoretică", agenţii primeau şi o pregătire „practică". Pe poligonul de lîngă oraşul Landsberg, ei făceau adeseori exerciţii de aruncare în aer a podurilor, a şoselelor şi a căilor ferate.

Americanii vorbeau mereu agenţilor lor despre „inevitabilitatea" războiului şi afirmau, cu lăudăroşenia oamenilor gata la orice mîrşăvie, că ziua declanşării războiului nu e departe...

— Diversiunile sînt deosebit de folositoare în timp de război, aşa că voi trebuie să vă cunoaşteţi bine meseria! spuneau ei.

Înainte de plecarea în U.R.S.S., Voloşanovski, Koşelev şi Kurocikin au primit sarcina de a mai recruta şi alţi agenţi pentru a-i duce peste graniţă. În afară de aceasta, ei trebuiau să procure buletine de populaţie, livrete militare, adeverinţe, foi de drum şi diverse informaţii cu privire la obiective industriale şi militare.

— Dacă nu reuşiţi să cumpăraţi sau să furaţi acte, procedaţi cu hotărîre. De aceea vi se dau arme! îi povăţuiau „profesorii" lor, îndemnîndu-i să omoare oamenii sovietici.

Procurînd buletinele de populaţie, ei trebuiau să-şi noteze numărul, seria, termenul de valabilitate şi să le transmită prin radio la centru pentru a putea fi folosite la întocmirea actelor false pentru alţi agenţi.

— Trebuie să adaug, spuse Koşelev la interogatoriu, că americanii cereau să fotografiem chiar şi actele cetăţenilor la care vom locui temporar. Ei ne sfătuiau să dăm oricíţi bani împrumut noilor cunoscuţi, dar să le cerem pentru cîtva timp buletinul de populaţie sau livretul militar. În acest timp trebuia să le fotografiem...

Zi de zi cultivau americanii în Voloşanovski, Koşelev, Kurocikin şi alţi trădători duşmănia şi ura faţă de regimul sovietic, iar în timpul liber îi duceau la München, Stuttgart, Landsberg, Obersdorf şi alte oraşe germane, unde petreceau prin cabarete, case de toleranţă; îi descompuneau din punct de vedere moral şi fizic şi îi transformau în lepădături pentru care singura cale de urmat rămînea doar aceea a crimei. În timpul anchetei, agenţii americani Voloşanovski, Koşelev şi Kurocikin şi-au demascat în întregime „stăpînii" care i-au dus pe calea trădării de patrie, a unei morţi netrebnice şi a dispreţului oamenilor cinstiţi.

Poate cititorii se vor întreba ce s-a întîmplat cu cetăţenii la care au poposit spionii în Rostov şi în alte oraşe ale ţării?

Organele Securităţii de stat au stabilit că ei nu ştiau care e adevărata faţă a noilor „prieteni" şi de aceea au fost puşi în libertate. Altă dată vor trebui însă să fie mai atenţi şi mai vigilenţi faţă de cunoştinţele întîmplătoare...

(SFÎRŞIT)

(Tradus din limba rusă de Ion Dragomir)

ÎN NUMERELE VIITOARE VEŢI PUTEA CITI:

Nr. 49—50—51: „Coroana regelui Burebista", roman de I. Voledi şi Al. Cerdu.

Nr. 52: „Două aventuri ale lui Sherlock Holmes" de A. Conan Doyle (traducere din limba engleză).

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
eviligheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coolio
fractalus
panionios
nld68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala!)

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREŢUL 1 LEU